

DZIENNIK BYDGOSKI

Wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.
Do „Dziennika“ dołącza się co tydzień „SPORT POMORSKI“.
Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 5—6 po południu.
Redaktor naczelny przyjmuje od godziny 11—12 przed południem.
Rekopisów niezamówionych nie zwraca się.
Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 30.
Filje: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 2 — w Toruniu, ul. Mostowa 17
w Grudziądzu, ul. Groblowa 5.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agencjach 2,75 zł. miesięcznie, 8,25 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3,11 zł. miesięcznie, 9,33 zł. kwartalnie.
Pod opaską: w Polsce 5,00 zł., do Gdańska 4,00 guld., do Niemiec 4,00 mk., do Francji i Ameryki 7,50 zł. miesięcznie.
W razie wypadków, spowodowanych siłą wyższą, przeszkód w zakładzie, strajków itp., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczanie pisma, a abonent nie ma prawa do odszkodowania.

Telefony: Redakcja 326, Naczelny redaktor 316, Administracja 343, Buchalterja 1374. — Filja: Bydgoszcz 1299, Toruń 809, Grudziądz 294.

Numer 122.

BYDGOSZCZ, niedziela dnia 27 maja 1928 r.

Rok XXII.

Dzień Ducha Świętego.

Oświeceni i umocnieni przez Ducha Świętego, który dał im poznanie Prawdy, pierwsi apostołowie chrześcijańscy wnieśli w życie świata nowe pierwiastki: miłości Boga i wypływającej z tego źródła, miłości bliźniego. Świat pogański ich nie znał; na jego niebie bogowie byli tylko przedstawicielami groźnej potęgi, której gniew krwawymi ofiarami dawał się przeblagać; na ziemi pogańskiej byli tylko panowie i niewolnicy, ale bliźnich nie było. Chrześcijaństwo dokonał największego w historii przewrotu w pojęciach i stosunkach ludzkich; jednak, pomimo, że już blisko dwa tysiące lat upłynęło, Słowo Objawione nie przenikło jeszcze w całej pełni życia ludzi i ludzkości, nie stało się jeszcze dla nich prawem rządzącym. Ludzkość chrześcijańska obchodzi corocznie uroczystość Ducha Świętego, lecz nie nastąpił jeszcze dla niej „dzień Ducha Świętego“. Jak dzień ten rozumieć? Wieszczę polski, Zygmunt Krasiński, w traktacie swym: „O Trójcy w Bogu i o Trójcy w człowieku“, określa go, jako „dzień wszechmiłości i zbawienia“.

Prawem jest Bożem — „bo tchnie w dziejach Boży ład“ — że poszczególny człowiek w krótkim swym życiu i cała ludzkość w swym, trwającym wieki, rozwoju, podnoszą się stopniowo z bytu cielesnego do bytu duchowego. Duch Święty, który w sposób widomy („języki ogniste“) zstąpił na głowy apostołów, schodzi też mistycznie do duszy ludzkiej; iskra Boża tli się w każdym człowieku. Obowiązkiem też człowieka, wypływającym z prawa Bożego i ze stosunku stworzenia do Stwórcy, jest iskry tę rozniecać, to znaczy dążyć do uduchowienia swej istoty, złożonej z duszy i ciała. Z ciała pochodzi samolubstwo (egoizm), z duszy — miłość Boga i bliźniego; uduchowienie jest pokonaniem samolubstwa na korzyść miłości. Jeżeli nie można wyłamać się z pod praw fizycznych natury, to tembardziej nie można bezkarnie naruszać prawa, od Boga ustanowionego.

Tymczasem, w zgiełku dnia powszedniego, w walce o byt i pogoni za dobrami materialnymi, ludzie, posiadając wolną wolę, zamykają oczy na światło Ducha Świętego, tłumią w sobie iskry Bożą i ostrzegawczy głos sumienia. Wtedy rośnie samolubstwo, słabnie miłość i w ostatecznym wyniku następuje nie uduchowanie, ale zmaterializowanie, czyli zezwierzęcenie. Jednym z następstw takiego naruszenia prawa Bożego jest ogołocenie życia ludzkiego z radości; życie oparte na egoizmie, nie na miłości, nikomu istotnego i trwałego szczęścia nie daje, a wszystkich boli. A przecież do szczęścia każdy człowiek dąży, tylko zapomina często, że na drodze, niezgodnej z prawem Bożem, nie da się go osiągnąć!

Pograżona w trzęsawisku interesów materialnych, skuta kajdanami prze-

różnych egoizmów, w nieustających konwulsjach walki dobrego ze złem — ludzkość pragnie odmiany; odczuwa bowiem i rozumie, że sam tylko postęp materialny nie tworzy pełni życia i powszechnej szczęśliwości; a potrzebne są jeszcze wartości moralne dla zaspokojenia tęsknoty duchowej. Ludzkość laknie ożywczego powiewu Ducha Świętego, Poczyszczenia i Ducha Prawdy, któryby dał uspokojenie i „słodkie wesele“. Lecz, aby nastąpił dzień Ducha Świętego, trzeba Łaski Bożej; o nią modli się Kościół w dzień Zielonych Świątek, prosząc, żeby Duch Święty rozniecił w duszach wiernych ogień miłości Bożkiej. Kiedy miłość zapanuje, wtedy, mówiąc słowami Ś-go Augustyna, skończy się nieurodzajność ziemi i wyda ona upragniony kwiat szczęścia ludzkiego.

M. Lempiński.

Niesłychane zajście

w sejmowej komisji.

Votum nieufności dla posła Polakiewicza ponieważ przyznał rację — ministrowi.

Warszawa, 26. 5. (AW.) Na wczorajszym posiedzeniu komisji administracyjnej doszło do nowego incydentu. W czasie omawiania wniosków PPS, Wyzwolenia i mniejszości narodowych w sprawie nadużyć wyborczych, przemawiający w obecności ministra Składkowskiego i dyrektora Światalskiego poseł ukraiński Łaskiewicz, wyraził się z uznaniem o staroście drohobyckim i jego działalności w czasie wyborów. W tym momencie pos. Woźnicki krzyknął z miejsca „Niech pan go nie chwali, bo jutro straci posadę“. Minister Składkowski z oburzeniem zareagował: „Słu-

cham od dwóch dni różnych przemówień wygłaszanych nie zawsze do rzeczy, proszę jednak o trochę taktu i lojalności, w przeciwnym wypadku będę musiał opuścić posiedzenie“. W wyniku tego incydentu, doszło do zatargu pomiędzy przewodniczącym komisji posłem Polakiewiczem (B. B.) a pos. Bażyńskim (Wyzwolenie). Na skutek tego zatargu, ze strony Wyzwolenia zgłoszony ma być wniosek o wyrażenie votum nieufności dla pos. Polakiewicza, jako przewodniczącego komisji, gdyż stanął on po stronie ministra.

Niesłychana prowokacja wobec Polski na wystawie kolońskiej.

Warszawa, 26. 5. (tel. wł.) Na kolońskiej wystawie prasy w kiosku poświęconym G. Śląskowi umieszczono mapę Śląska polskiego i niemieckiego w założonej obwódce i z czarnym krzyżem krzyżackim na wierzchołku. Obok znajduje się napis „Niemcy w niewoli“ i dru-

gi „Kraj graniczny — trzymajmy dla Niemczyzny!“ Propagandę tę zainicjowali przemysłowcy niemieccy zgrupowani w gliwickim Berg- und Huettenverein. Podobno ma nastąpić interwencja konsulatu polskiego w Berlinie.

Machinacje antypolskie w postępowaniu przeciw komunistom w Berlinie.

Warszawa, 26. 5. (tel. wł.) Na kilka minut przed rozpoczęciem rozprawy przeciw aresztowanemu komunistom polskim w Berlinie oznajmiono, że sprawa wyjęta została z pod postępowania doraźnego i przekazana prokuratorowi sądu okręgowego w Moabicie. Skutkiem zaszytych zmian jest możliwość zaaranżowania procesu politycznego na wielką skalę. Niewątpliwie obrona upiększy spiszek dowodzeniem, że przestępcy schowali się do Niemiec przed „białym terorem“ w Polsce. Obecnie też uda się zapewne wydebić większą część uwięzionych na wolność pod pozorem, iż

nie mogą uciec z braku legalnych paszportów.

„Ekspress Poranny“ podaje listę aresztowanych komunistów. Są to istotnie niebezpieczni agitatorzy, ścigani przez polskie władze. Znajdują się wśród nich: Stanisław Merten, oskarżony w wielkim procesie komunistów, toczącym się obecnie w Białymstoku, Leon Purman, zbiegły z więzienia warszawskiego, Henryk Lauer, skazany u nas na karę śmierci i wymieniony do Rosji, Stanisław Cichoński, poseł Sochaczki itd.

Odpowiedź polska dla Sowieców.

Warszawa, 26. 5. (AW) Odpowiedź na obie noty sowieckie w związku z zamachem na Lizarewa, przygotowana przez M. S. Z., doręczona zostanie komisarjatu spraw zagranicznych przez pos. Patka, prawdopodobnie już w dniu

dzisiejszym. Odpowiedź polska przytacza zarządzenia władz, jakie wydane zostały w tej sprawie i zawiera dane o śledztwie dotyczącym zamachu, oraz antysowieckiej organizacji terrorystycznej na terenie Rzeczypospolitej.

Zerwanie chorągwi włoskiej w Tyrolu.

Z okazji rocznicy przystąpienia Włoch do wojny światowej, włoski konsulat generalny wywiesił w dniu wczorajszym chorągiew włoską. Fakt ten doprowadził do demonstracji młodzieży, która czuła się obrażoną w swych uczuciach narodowych i na znak protestu przeciwko temu, zaczęła śpiewać narodowe pieśni. Mimo, że policja poczyni-

ła wszelkie zarządzenia, celem ochrony chorągwi włoskiej, dwom osobnikom udało się podczas demonstracji wtargnąć do ubikacji, znajdującej się na pierwszym piętrze budynku konsulatu i zerwać stamtąd chorągiew. Kierownik włoskiego konsulatu, gen. Comendatore Ricardi, wystosował natychmiast do rządu krajowego żądanie, ażeby miejska straż pożarna umieściła chorągiew z powrotem i ażeby przy tej okazji oddział austriackiego wojska oddał honory wojskowe.

Wypadek ten, który może poważnie narazić na szwank lud tyrolski, został jaknajostrej potępiony przez całą ludność.

Wilno „stolicą Litwy“.

Kowno, 26. 5. (tel. wł.) W ogłoszonej wczoraj nowej konstytucji dla Litwy proklamuje prezydent Smetona stolicą państwa Wilno. Stolica może być przeniesiona do innego miasta tylko czasowo na podstawie specjalnej ustawy. Nowa konstytucja obowiązuje od chwili proklamacji.

Warszawa, 26. 5. (tel. wł.) Prezes Ligi Powietrznej i przeciwgazowej Poniowski wręczył w imieniu instytucji lotnikom pułkownikowi Rajskiemu i kapitanowi Orlińskiemu medale złote.

Nowe pożyczki amerykańskie.

Warszawa, 26. 5. (tel. wł.) W ministerstwie skarbu toczą się rokowania o znaczniejszą pożyczkę amerykańską dla G. Śląska. Jednocześnie prowadzą się rozmowy w sprawie wielkiej pożyczki zagranicznej na urządzenie w Polsce nowoczesnego systemu komunikacji telefonicznej.

Zaopatrzenie dla weteranów z powstań narodowych.

Warszawa, 26. 5. (tel. wł.) Wczoraj zakończono już pracę komisji kwalifikacyjnej przy ministerstwie spraw wojskowych dla weteranów powstań narodowych. Z ostatnich 110 podań przyznano 30 osobom prawo do zaopatrzenia. Przy życiu pozostaje jeszcze 870 weteranów. Więcej zgłoszeń przyjmować się nie będzie, a napływające pozostaną bez odpowiedzi.

Wybranie nowych gniazd komunistycznych.

Warszawa, 26. 5. (tel. wł.) Po niedawnych likwidacjach szajek szpiegowskich i jacejek komunistycznych rozeszła się wczoraj wiadomość o nowej sensacyjnej aferze, którą władze śledcze energicznie postanowiły zlikwidować. W nocy policja dokonała licznych aresztowań, które wzbudziły sensację niebywałą i zaciekawienie. Ze względu na śledztwo szczegóły trzymane są w tajemnicy.

Tygodniowy przegląd polityki zagranicznej.

Wybory w Niemczech. — Proces inżynierów niemieckich w Rosji — Wymowne milczenie Waldemarasa o 300 000 Litwinach w Pruszech Wschodnich. — Traktat polsko-chiński.

W ubiegłej niedzieli odbyły się wybory do parlamentu niemieckiego i do sejmiku pruskiego. Zgodnie z prawem reakcji ponieśli klęskę nacjonaliści. Ale zdecydowanej większości republikańskiej, zdolnej do podjęcia polityki wyraźnej i teraz jeszcze niema. Wprawdzie najsilniejszą partją silnie przez wybory wzmocnioną, pozostali socjaliści-demokraci. Jednakże partja ta, która długo pielegnowała tradycje demokratów niemieckich z przed 1848 r., m. i. tradycje przyjaźni dla Polski, rzuciła w kął wszystkie ideały w czasie wojny i po wojnie, gdy z pośród inteligencji socjalistycznej Wilhelma zaczął czerpać oficerów i ministrów. Noske, który republika niemieckiej przeszczepił monarchistyczny korpus oficerski, albo Breitscheid, nastawiający się jak wiatr wieje, oto wyraźne symbole upadku ideowego socjalizmu niemieckiego.

Socjaliści po rewolucji z listopada 1918 r. bynajmniej nie uważali za stosowne zaprowadzić w Niemczech ustrój socjalistyczny. Przepadł ich plan, a raczej projekt ustroju Niemiec, wymarzony przez demokratów niemieckich z przed 1848 r. później przejęty jako własny przez socjal-demokrację niemiecką. Stało się coś podobnego, jak z planem francuskiego architekta tumu w Kolonii. Około 1248 r. francuski architekt wykreślił pomiary świątyni; wedle tego planu budowano aż do 1332 r. w tem plan się zagubił i odkryto go dopiero 1814 r. poczem po 5 wiekach przystąpiono do wykończenia dzieła.

Czy socjaliści niemieccy teraz przypomną sobie idee niemieckich bohaterów z przed 1848 r.? W okresie walki niemieckiej przeciw traktatowi wersalskiemu, co pociągnęło za sobą okupację francuską Zagłębia Ruhry przestrzegał prof. Foerster w tygodniku Gerlacha „Welt am Montag” republikańców niemieckich, że biorąc udział w propagandzie, milującej zwalić winę z Niemiec za wybuch wojny, oraz sabotując traktat wersalski, przygotowują powrót monarchistom niemieckim. Ostrzeżenie to nie pomogło. Rycho spełniły się przewidywania filozofa chrześcijańskiego. Hindenburg został prezydentem. W Niemczech powstał gabinet nacjonalistyczno-centrowy.

Teraz dopiero ocknęli się socjaliści Scheidemann wystąpił z oskarżeniem Reichswehry o stosunki z sowietami. Usunięto Gesslera. Ujawniono mordy w obrębie Czarnej Reichswehry. Ale jeszcze zatruwa atmosferę pokoju europejskiego haniebna propaganda antypolska, w której pierwsze skrzypce gra Breitscheid, kandydat socjaldemokracji na ministra spraw zagranicznych. Kiedy prezydent Wyrtembergji Bazille grozi, że próba włączenia Wyrtembergji do Prus skończyłaby się rozbięciem Niemiec). Breitscheid ma smutną odwagę czy raczej haniebną czelność głosić hasło o aneksji polskiego Pomorza. Czemu nie wyciąga po Anglię, której królem był elektor hanowerski. Nie inne były związki Prus Wschodnich z Niemcami aż do czasów Bismarcka.

Dopóki socjaliści ulegać będą w polityce zagranicznej hipnotyzerom z obozu nacjonalistycznego, wydziwiającym sztuczki z „duchem Bismarcka, dopóty kuleć będą wogóle sprawy niemieckie. Kto jest zwolennikiem laboratoryjnych badań jakości najdrobniejszej śrubki, czy sprężyny do maszyn, ten nie może równocześnie tolerować takiego grochu z kapustą w dziedzinie ideowych założeń państwowości, jak to czynią republikańscy niemieccy z socjalistami na czele.

Najcięższą winę ponosi niemiecki obóz katolicki, który popadł w jawną herezję, głosząc czynem i słowem, że w działaniu politycznym nietylko nie jest

potrzebna Łaska Boska, ale że nawet nie obowiązują nakazy sumienia. W walce oszczerczej przeciw Polsce, w walce o duszę dziecka polskiego na Śląsku w terrorze przeciw Polakom w Opolskiem centrum katolickie wyprowadza nacjonalistów. Nie dziw, że podczas wyborów spada liczba mandatów katolickich. Liczne odstępstwa od wiary ojców — oto owoc haniebnej polityki centrum i takich jego przywódców jak kanclerz Marx, Dr. Wirth, prałat Ulitzka i podobni.

Gdzie są przywódcy, którzy sprowadzą Niemcy ze złej drogi?

Waldemaras, gagatek Berlina, udał się tymczasem do Londynu, gdzie również nie brak dzienników, łaknących sensacji i gotowych dla podlechtania czytelnika, wymyślać wojny. Grunt londyński nie zmienił się pod tym względem od czasu, kiedy Niemcewicz wysłany w 1831 r. do Londynu przez rząd narodowy dla urabiania opinii nachodził dziennikarzy, posłów, ambitnych adwokatów, aby tylko Moskwie na złość wciąż było głośno o Polsce. Pilnie potem oczekiwał sędziwy starzec echa z Moskwy, czy debata polska w parlamencie angielskim lub artykuł w prasie, wywołał wściekły gniew cara.

Niech więc Waldemaras ma swą uciechę z wywiadów angielskich. Spokojnego obserwatora uderzyć musi wymowne milczenie prof. Waldemarasa o 300 000 Litwinach w Pruszech Wschodnich, którzy nie mają ani jednej szkoły narodowej po zaborach, nie rozlega się kazanie litewskie ani śpiew litewski. Królewiec, naturalny port i stolica Litwy pominięty jest w wywiadach tego polityka litewskiego; czyż tem samym nie zdradza Waldemaras, komu służy?

Obrazy komisji polsko-litewskiej w Warszawie i Berlinie odbywają się spokojnie i normalnie. Bomba ma pęknąć dopiero w Królewcu.

W Moskwie odbywa się proces inżynierów niemieckich z Zagłębia Donieckiego, oskarżonych o sabotaż. Prasa niemiecka milczy... ale to milczenie przemawia do nas więcej niż tasiamcowe sprawozdania. Proces Hromady w Wilnie, zapisy dzieci śląskich do szkół i mniejsze nawet wydarzenia służą prasie niemieckiej do oczerniania Polski w setkach wierszy. Wrzeszczą Niemcy, jakby z nich w Polsce pasy dario. Ale najsroższe cigi ze strony sowietów znoszą spokojnie... z nienawiści do Europy z Polską na czele, przeciw której w sowietach Berlin upatrył sojusznika przyszłego.

Po traktacie z Turcją, Persją i Afganistanem nastąpiło w tym tygodniu podpisanie traktatu z Chinami. Na terenie Chin mamy polską kolonję w Charbinie, gdzie istnieje polskie gimnazjum. Śp. Jastrzębski, b. minister skarbu w gabinecie Nowaka i Sikorskiego, do 1921 r. był dyrektorem wielkiego banku w Szan-haju. Mamy pono spory zastęp znawców handlu z Chinami, którzy od lat domagali się zawarcia traktatu. Wojna domowa w Chinach zapewne główną była przeszkodą.

A. P. B.

Z Rosji Sowieckiej.

W Smoleńsku został aresztowany w pełnym składzie personel wywiadu kryminalnego.

W Smoleńsku aresztowany został w pełnym składzie personel wywiadu kryminalnego. Aresztowani w liczbie 20 oskarżeni są o dokonanie całego szeregu afer, szantaży i korupcji. Zostali oni wszyscy odtransportowani do Moskwy.

Kilku aresztowanym grozi kara śmierci.

Zaostrzenie cenzury „ideologicznej”.

Opracowywany jest obecnie przez komisariat ludowy oświaty projekt nowego systemu zaostrzonej cenzury „ideologicznej”. Cenzura ta stosowana ma być nietylko w stosunku do dzieł literackich, ale także i do wszelkich ilustracji, plakatów, obrazów oraz wszelkiego typu widowisk, a w szczególności zaś teatru i kinematografu.

Waldemaras w Londynie.

Dzwoneczek powinien sobie zawiesić, aby go tam nie zdeptano.

Dalsze dowody sabotażu w zagłębiu donieckim.

Moskwa. (Pat.) W procesie szachtyńskim odbywało się przesłuchanie inż. Kałganowa, którego Berezowskiej postawił na czele roboty sabotażowej, w rejonie doniecko-gruszewskim. Kałganow, pracujący 31 lat na kopalniach nakreślił szczegółowo ponury obraz okregu węglowego bezpośrednio po dojściu do władzy bolszewików w latach głodu, tyfusu i ruiny. Powszechnie panowało przekonanie, że wobec piętrzących się trudności, władza sowiecka skapitulowała. W r. 1921 — zeznawał Kałganow — poczęły krążyć pogłoski, że kopalnie oddane zostaną w dzierżawę i że jest możliwe, iż w charakterze koncesjonariuszy zjawiają się byli właściciele kopalń. Chodziło więc o zabezpieczenie ich majątku do czasu ich powrotu.

W tem przekonaniu inżynierowie pozostawali na stanowiskach do roku 1925, poczem rozpoczęła się obostrzona akcja sabotażowa. Według słów Kałganowa, każdy z jemu podwładnych pracowników, wtajemniczony w akcję otrzymywał z funduszu byłych akcjonariuszy od 50 do 70% swej sowieckiej pensji miesięcznej. Z 40 inżynierów i techników, zatrudnionych w podległym mu rejonie, 8 należało do wtajemniczonych. Kałganow przyznaje, że wysyłał Berezowskiemu do Charkowa plany niektórych szybów o charakterze konspiracyjnym. W miarę tego, mówił Kałganow,

now, jak władza sowiecka się utrzymywała, zaczął się oddalać od organizacji, z którą zrywa ostatecznie w końcu r. 1926. Odtąd pracuje już gorliwie nad odbudową rejonu i doprowadza produkcję do 60 milj. pudrów, wobec 35 milj. przed wojną. W październiku 1927 r. Kałganow otrzymał odznaczenie „zasłużonego górnik”.

Moskwa, 25. 5. PAT. W dniu dzisiejszym w procesie o sabotaż w zagłębiu donieckim zeznawali w dalszym ciągu oskarżeni inż. Petrow i Czernohlinkow, przyznając się do akcji sabotażu, umyślnie podpalanie maszyn i różn. narzędzi, niezbędnych dla produkcji oraz systematycznie przyjmowali od wyższych urzędników pieniądze za swą szkodliwą działalność.

Akademja Chrześc. Demokracji.

Warszawa, 26. 5. (tel. wł.) Wczoraj odbyła się w Warszawie wielka Akademja polityczna Chrześcijańskiej Demokracji. Przemawiali posłowie Bitterner i Chaciński, dalej mecenas Janczewski i radny Basiński. Chaciński podkreślił ważność rozwoju prasy chrześcijańsko-społecznej na skutek popierania jej i propagowania wśród członków. (Niebawem zamieścimy sprawozdanie. — Przyp. Red.)

ZADAJCIE WSZEDZIE

ŚWIATOWEJ MARKI

„PEPEGE”

POLSKI PRZEMYSŁ GUMOWY I AWIARUDZIADZU.

OBUWIA

TANIE-TRWAŁE-ELEGANCKIE

IOPON DO ROWERÓW

CENY DETALICZNE

OBUWIE LUBOWE Z PRZYŚZYWANĄ PODESZWĄ N°35-41 zł 5.40.
OBUWIE SPORTOWE Z PRZYKLEJONĄ PODESZWĄ N°35-41 " 6.50.

Po wyborach w Niemczech.

Radykalizacja parlamentu; zwycięstwo komunistów i socjalistów. Skutki. — Rząd wielkiej koalicji z kanclerzem Braunem i przewaga skrajnego kierunku w tonie niemieckiej socjaldemokracji. Dalsze skutki; walka socjalistów z ludowcami i wzrost ruchu faszystowskiego. — Wybory do sejmów krajowych. — Klęska wyborcza Polaków. — Krytyka służby informacyjnej.

(Od własnego korespondenta berlińskiego).

Zasadniczy sukces wyborczy odnieśli komuniści, i socjaliści. Niemcy narodowi oplakują dotkliwą porażkę, choć nie jest ona tak druzgocąca, jak triumfuje opozycja; do frakcji prawicowej Deutsch-Nationale przymkną bowiem niebawem chłopci chrześcijańsko-narodowi i t. p. odia-

my (Landbund itd.). Demokraci pomogli swoją kampanią socjalistom, sami jednak wyszli nienajlepiej; centrum poniosło zasłużoną karę za swój kurs zygzakowaty na prawo i na lewo. Układ ważniejszych partji przedstawia się w zarysie następująco:

	Obecnie	Dawny Reichstag:	
Ogólna liczba mandatów	489	493	— 4
Socjaliści	152	131	+ 21
Niemcy narodowi (z chłopami ch. n.)	91	111	— 20
Centrum	62	69	— 7
Komuniści	54	45	+ 9
Niemcy ludowi (Stresemann)	44	51	— 7
Demokraci	25	32	— 7
Związek Gospodarczy (bez hanowerczyków)	23	17	+ 6
Bawarscy ludowcy	16	19	— 3
Niemcy rasowi (Hitler)	12	14	— 2

Naumyślnie podajemy tę listę, aby zbić demagogiczne twierdzenia demokratów, którzy podają np. tylko 73 Niemców narodowych, co formalnie jest w porządku (pozostali mieli bowiem oddzielne listy), nie ilustruje jednak faktycznego układu sił. Przeszło połowa list wyborczych nie uzyskała ani jednego mandatu, przy czem przepadło tak m. in. przeszło ćwierć miliona głosów bloku rasowo-narodowego (północno-niemieccy Völkische) i 80 tys. lewych komunistów (Trockistów); stało się tak dzięki rozproszeniu głosów, gdyż listy owe nie potrafiły uzyskać w żadnym z 35 okręgów wyborczych przepisanej liczby 60 tys. głosów.

Co spowodowało taki a nie inny rezultat wyborczy? Przedewszystkiem niezadowolone z rządów niemiecko-narodowych, przypisywanie im winy we wzmroście drożyzny i w protegowaniu agrarjuszy. Następnie rozbięcie prawicy na czas wyborów na drobniejsze grupki. Wreszcie danie posłu-

chu tym partjom, które operują argumentami natury gospodarczej, a więc obiecują szerokim masom poprawę bytu.

Niemcy narodowi wyjdą z gabinetu, socjaliści wejdą do rządu, centrum będzie musiało oddać tekę kanclerza. Jedynym „saworytem” na szefa rządu jest obecny premier pruski, socjalista Braun, który, mimo swej przynależności partyjnej, cieszy się sympatjami Hindenburga, gdyż obaj są zapalonymi myśliwymi. Gdy socjaliści wezmą czynny udział w rządzie, rozpocznie się jednak zasadnicza trudność, mająca swe źródło w walce konkurencyjnej dwóch międzynarodówek. Lewi socjaliści niewątpliwie zaczną się rządzić i będą się przeliczywać z komunistami w skrajnych projektach socjalnych, gospodarczych itp. Na tem tle dojdzie do koleji do starć z przemysłowcami (partją ludową), należącymi również do „wielkiej koalicji”, a Niemcy narodowi skorzystają z dobrodziejstw

opozycji i rozwiną agitację w duchu związków półwojskowych, tym razem głównie dla walki z wrogami wewnętrznymi.

Wielka koalicja będzie wprowadzić rozporządzała trzema piątymi głosów w Reichstagu, zdolną więc będzie w zasadzie do przeprowadzenia nowych ustaw; lecz właśnie przy uchwalaniu nowych ustaw, jak np. szkolnej, podatkowej itp. dojdzie do najostrożniejszych tarć w łonie partji rządowych, a wtedy łatwo może się koalicja rozlecieć.

Jednocześnie z wyborami do parlamentu Rzeszy odbyły się wybory do sejmów pruskiego, bawarskiego, wirtemburskiego, oldenburskiego i anhalckiego. Wybory do sejmów pruskiego dały analogiczny rezultat, jak wybory do Reichstagu; nowy sejm liczyć będzie 450 posłów (tyleż co dawniej) i ma obecnie większość dla wielkiej koalicji, co nie zmieni prawdopodobnie układu rządu, opierającego się tylko na t. zw. wejmarskiej koalicji, t. j. socjalistach, demokratkach i centrum, bez udziału niemieckiej niemieckiej partji ludowej. Zmiany w rządzie pruskim mogą oczywiście nastąpić, o ile premier pruski, Braun, obejmie kanclerstwo Rzeszy. Sejm bawarski dotąd nie podał swego nowego składu; w Wirtembergji stracił szef rządu, prawicowiec Bazille, swoją większość, partje umiarkowane jednak również nie dysponują większością ogólną liczbę 80 posłów. Lewica zwyciężyła decydująco w sejmie oldenburskim, gdzie dotychczas rządziła prawica. W nowym sejmie anhalckim dysponują socjaliści 15 mandatami na ogólną liczbę 36.

Z obowiązku sprawozdawczego otujemy nad wyraz przykrą klęskę Polaków wzgl. listy mniejszości narodowych: na listę tę padło do Reichstagu niespełna 71 tysięcy głosów, które, rozproszone, nie dały żadnego mandatu; jeszcze gorzej rzecz się ma z sejmem pruskim, gdzie stracili Polacy swoje posiadane dwa mandaty, a liczba głosów wyniosła niecałe 57 tysięcy. W ten sposób mniejszość polska w Niemczech pozbawiona jest zupełnie reprezentacji parlamentarnej. Kogo za to należy wynieść, nie chcemy poruszać.

Pozostaje ocena służby informacyjnej podczas wyborów. Naogół komisje wyborcze obliczały głosy prędko, wyjąwszy Berlin, gdzie obrachunek szedł słamazarnie. Skandalicznie zachowała się komisja obwodu berlińskiego Reinickendorf, która po wyborach poszła na kolację, a potem spać i wstrzymała ostateczne podanie rezultatów wyborczych z całych Niemiec o dwadzieścia cztery godziny. Słabo wypadła też służba informacyjna prasy.

Dr. Alfred Bzowiecki.

Wiek i zawód naszych posłów.

Posłowie nasi są w znacznej większości ludźmi młodymi. Dane szczegółowe o ich wieku, zebrał Główny Urząd Statystyczny, który stwierdził, iż w wieku poniżej lat 30-tu jest 20 posłów, od lat 31—40 jest posłów 178, od lat 41—50 jest posłów 168, od lat 51—60 posłów 66, od lat 61—70 posłów 10, ponad lat 70 jest 2 posłów.

Posłowie według zawodów należą do następujących grup: rolnicy 89 posłów, ziemianie 27, przemysłowcy i kupcy 21, rzemieślnicy 2, inżynierowie i technicy 15, duchowni 11, prawnicy 43, wojskowi 9, dziennikarze i literaci 43, profesorowie 43, nauczyciele 21, urzędnicy państwowi i prywatni 64, lekarze 12, robotnicy 14, inne zawody 30 posłów.

Maż Pani lubi

pić filiżankę mocnej kawy. Proszę mu podać kawę Hag bez kofeiny, która jest prawdziwą kawą przedniego gatunku. Będzie on chwalił nadzwyczaj delikatny smak i miły aromat, a pozatem robi Pani przysługę pod względem zdrowia tak jemu jak i sobie, gdyż uniknie wszelkich szkodliwych skutków działania kofeiny na serce, nerwy, nerki i organy trawienia.

Musi to być jednak k a w a H a g!

Dr. Mieczysław Jarosławski.

Tajemniczy chemik.

POWIEŚĆ.

(Ciąg dalszy).

Mijali miasteczka pomorskie śpiące już o tej porze, miejscami błyszczące w strugach wylanego na nie deszczu, mijali dwory rozłożone patryarchalnie przy drogach, miejscami lasy ciemne, nieprzenikalne lasy puszczy Tucholskiej, wsie murowane i renesansowe kościółki, młyny parowe i wybrzeża jezior pomorskich — zadumane w sobie pogodnie płaszczyny wód, w których niby w olbrzymich zwierciadłach, przeglądał się szal w niebiosach dokonywującej się burzy wiosennej, burzy żywicieli i burzy odnowicielki.

Krascow milczał. Jenette leżała prawie na poduszkach bezwładnie, obojętna w tej chwili na wszystko, cokolwiek stać by się mogło.

Jedna tylko myśl głęboko zapadła jej w mózg, jedna tylko myśl ciężarem przyniatała serce: ten człowiek ma w rękach tajemnicę jej rodziny, jej ojca...

I z pod tej myśli wysuwały się kąśliwe języki skargi niemej, wzywały przerażenia pełne oczy, że oto przed chwilą może jednym słowem mogła

pokonać to zwierzę i nie uczyniła tego...

„Dlaczego? — jęczało okrutne pytanie. — Dlaczego nie uczyniłaś tego?”

Nie znajdowała odpowiedzi w rozplątanej oszczepem dokonanego nad nią gwałtu duszy swojej.

Janette tylko chwilami uświadamiała sobie, kim była i co była powinna uczynić. Ale chwile te, jak błyskawice rodzierające zawieszoną nad nią groźnie szmatę nieba, przelatowały szybko i ginęły bezpowrotnie. Zrywał się w niej okrzyk zgrozy i porwy jakiejś ale szarpane pędem wiatru ulatywały i osiadały niby strzępy jakiejś obcej tej porywającej dziewczynie rzeczywistości na rozłożonych ponad drogą rosochatych gałęziach drzew.

Nie widziała końca tej cichej męki, która odebrała jej głos i wolę i wydawała na pastwę dokonywującej się nad nią przemocy. Lkała bezgłośnie w sobie i nie wiedziała, czy to były lzy nad jej losem, czy lzy nad losem ludzi, których przed chwilą widziany obraz pogłębił ją do reszty.

Płatały się w mózgu jakieś echa zapewnien siostry Marji, jakieś groźną techną zapewnienia tego, który ją porywał i z tych fragmentów powstawała i osnuwała ją pajęczyna niemocy, szepcząca: inaczej stać się przecież nie mogło...

Ale wstyd jakiś i oburzenie i skarga nie przestawały palić jej lic, nie

przestawały zaglądać jej do oczu, z których płynęły ciężkie, bezwolne lzy żalu, bezwładu duchowego i wymowne błagania o litość...

Stęzały w sobie Krascow twarde trzymał dłonie na kierownicy. Przejęty wola jego Buick stał się żywym, pokornym woli swego pana zwierzęciem — i biegł równo, sprawnie i niezawodnie ku celowi.

Janette stawała się coraz bardziej tylko wspomnieniem samej siebie.

W ten sposób to wyjątkowe skojarzenie sił ludzkich z siłą maszyny, niby pocisk wyrzucony w pewnej chwili świadomą swej woli dłonią, mierzyło dzielącą je od celu przestrzeń.

Zbliżali się do Gdyni, gdzie mieli spotkać Chwata i Marie i skąd już po dokonaniu ostatniej, wieńczącej dzieła Krascowa czynności szkunierem rybackim udać się mieli do Gdańska, aby stamtąd odchodzącym dziś jeszcze statkiem wyostać się w świat szeroki, gdzie nie groził im już żaden pościg.

Ukazały się pierwsze portowe światła. Krascow zwolnił bieg maszyny. Doleciał zapach morza...

Buick stanął.

Buick stanął. Tajemniczy chemik wtedy dopiero obrócił się poza siebie i zajrzał do środka.

— Jak się czujesz, Janette? Będziemy musieli teraz wysiąść... Wkrótce zobaczysz się z Marie... Pociąg nadchodzi za piętnaście minut... Na sta-

cję musimy wejść niepostrzeżenie piechotą.

Otworzył drzwiczki i podał rękę Janette.

Nie nie mówiąc, jak automat bezwolna dziewczyna dała się wyprowadzić z auta.

— Maszyna będzie musiała tu pozostać... na wszelki wypadek. Nie zawiadła mnie dotychczas, a przecież Chwatowi, chociaż jest człowiekiem, a może właśnie dlatego — nie mogę zupełnie zaufać...

To mówiąc, zagłębił się w przydrożny lasek, szukając miejsca dla schronienia Buick'a. Po chwili wyszedł, siadł do kierownicy i zjechał na bok. Maszyna przetoczyła się przez niewielki rów i mijając drzewa i pnie porzucane wokoło wtoczyła się z chrzęstem w zarośla.

Po chwili ucichło wszystko. Krascow wrócił, ujął Janette pod rękę i poprowadził ją ku stacji.

Tuż nieopodal przejazdu usłyszeli szurgot kół zbliżającego się od strony Gdańska pociągu.

Ogarniała go dziwna nieśmiałość i zażenowanie w stosunku do tej milczącej dziewczyny. A jednocześnie czuł niewymowną rozkosz spokoju obcowania z nią wśród uciszonej już teraz natury.

Zdawało się, że westchnął ciężko. Krascow nie zwykł był się nigdy cofać. Rozrzewnienie miało szybko. Czekano nań jego dzieła...

(Ciąg dalszy nastąpi)

Inicjatywa polska.

Piszą nam z Warszawy:

„Dziennik Bydgoski” podał już telegraficzną wiadomość o inicjatywie polskiej ustanowienia wszechświatowej nagrody dla ludzi pióra. Istotnie, na posiedzeniu warszawskiego „Pen-Clubu” wystąpił jeden z członków zarządu z wnioskiem, aby zrzeszenie to zaproponowało Lidze Narodów utworzenie nagrody dla osób pracujących na polu literatury, malarstwa, nauki itd. na wzór fundacji Nobla. Myśl przyjęto z zainteresowaniem i powierzono komisji bliższe określenie inicjatywy. Posiedzenie odbędzie się i wypowie się co do losu projektu. Na razie zatem wszystko tkwi w powijakach, nie jest bynajmniej sprawą ustaloną. Oczywiście, wpływ będzie miał rząd, zwłaszcza ministerstwo spraw zagranicznych, bez którego rady i wskazań Pen-Club nie wystąpi samodzielnie. Nie wiadomo na jaki grunt padnie pomysł. W każdym razie krok polski może być zrozumiany tylko w najlepszym sensie jako jeden z szczerych odruchów do zbliżenia narodów. Czekajmy tedy cierpliwie.

Zielone Świątki w tradycji polskiej.

W tradycji i obyczajach narodu polskiego, związanych z rozwojem pojęć religijnych, Zielone Świątki stanowią spłót dwóch pierwiastków: pogańskiego i chrześcijańsko-kościelnego.

Pierwiastek pogański tkwi w pomroce dziejów przedhistorycznych, kiedy jeszcze Polacy nie byli narodem, lecz plemieniem jednym z licznych plemion słowiańskich. Wówczas pojęcia religijne były ściśle zespolone z przyrodą, ze zjawiskami natury i ze zmianami pór roku.

Najradośniej wiano wiosnę, jako Boginię-Czarodziejkę, która cudownie zmieniała zmarłą gołą ziemię w zielenią pokryte obszary, a mroźne dnie i noce — ciepłem, świeżością i życiem owiewała.

Gdy Mieszko, książę polski, w marcu 963 r. wraz z całym ludem przyjął chrześcijaństwo, w miejsce pogańskich świąt i uroczystości wprowadzono święta kościelne, chrześcijańska. Zbiegiem okoliczności święto Zesłania Ducha Świętego przypadło na okres wiosny, stąd też przyjęła się nazwa Zielonych Świątek.

Aby to święto zieleni uzmysłowić sobie lepiej, przybiera się domy zielenią, podłogi zasypuje tatarakiem. W niektórych dworach w Zielone Świątki powtarzano „święcone”, czyli usiłowano przechować aż do tego czasu wielkocenne przysmaki.

Na Kujawach, w okolicy jeziora Gopła jest stary zwyczaj, że który z pasterzy w pierwszym dniu świąt przypędzi bydło najwcześniej na pastwisko, ten zostaje królem pasterzy, pasterka zaś otrzymuje godność królowej. Kto zaś ostatni przypędzi, to sam jeden pasieniem była przez trzy dni zajmować się musi, podczas gdy inni przez ten czas oddają się zabawie.

Wybranemu królowi i królowej znoszą podarki, kwiaty, pawie pióra, wstążki i pierścionki, dziewczęta wiją z piór i kwiatów dwa wieńce dla królewskiej pary i bukiety dla wszystkich.

Król mianuje dygnitarzy, marszałka dworu, kuchmistrza i podczaszego. Wszyscy przynoszą jado do wspólnej biesiady, jak pierogi, sery, jaja, masło, mąkę i miód. Podczas uczy para królewska zajmuje pierwsze miejsce, zaś ostatnie ten, kto przybył rano ostatni, przy czym koronuje się go wieńcem ze słomy na króla leniuchów.

W czasie wesołej zabawy wieczornej przeprowadzają do wioski w zieleni i kwiaty przybranego wołu, obok niego kroczą król i królowa, dygnitarze, za nimi orszak pasterzy, śpiewając i trzaskając z biczków. Właściciel wołu wyprawia wszystkim ucztę, trwającą przy tańcach i śpiewach do późnej pory.

Na Śląsku odbywały się dawniej wycieczki konne. Kto pierwszy przybył do mety ogłoszony był królem, zaś ostatni blaznem.

Na Podlasiu przechował się zwyczaj obchodzenia granic gospodarstw. Dziewczęta z wioski wybierają jedną na królową, a kilkoro dziewcząt na marszałków. Zdobią one królową w białą lub różową sukienkę, oraz w lilje i barwinek — inne dziewczęta wyśpiewują piosenki. Orszak z królową obchodzi granicę pół swej wioski, śpiewając odpowiednią piosenkę. Na spotkanie tego orszaku wychodzi każdy gospodarz przed swój dom i zaprasza na biesiadę. Chłopcy zbiegają po drodze, chcąc za wszelką cenę poznać królową, która ma zasłoniętą twarz.

Dużo podobnych, tradycyjnych zwyczajów zebrali nasi zbieracze rzeczy ludowych, z których dzieł powyższe szczegóły wyjęliśmy.

O Duchu Święty, zstąp...

O Duchu Święty, przyjdź!
Albowiem nasza dziś godzina,
Do duszy naszej wnijdź
W Imię Wielkiego Ojca, Syna!

O Duchu Święty zstąp
W serc naszych ciemną głąb —
Rozsiej swój cudny blask,
Tęczami Bożych łask.

O niech się spełni cud,
Aby mądrości świętej zwid
Jako słoneczny świt
Spłynął na polski lud.

Synu Człowieczy, przyjdź
Na poroszony łzami świat,
Do duszy ciemnej wnijdź
Zostaw Miłości ślad.

Albowiem Krzyż i Krew
Owionie życiem zbożny łan
Nam nieśmiertelny żywot dan
Poprzez miłości siew.

Stanisław Boruń.

Sobótki w czasie Zielonych Świąt i ich powstanie.

W niektórych stronach Polski jak okiem sięgnąć w dal, widnieją w pierwszy i drugi dzień, a raczej wieczór Zielonych Świąt poroznicane na szczytach i wierzchołkach wzgórz ognie.

Według dzisiejszych wierzeń ludzi, piękny i prastary ten zwyczaj uzmysławiać ma ową biblijną chwilę, kiedy nad głowami Apostołów, oczekujących przyjścia Ducha św., pojawiły się ogniście języki. Tyle przynajmniej mówi podanie ludowe.

W gruncie rzeczy jednak, sobótką to zabytek prasłowiańskiego święta Słońca, przypadającego właściwie dawniej na wigilię św. Jana.

Kościół katolicki nie chcąc jednak w gwałtowny sposób tępić pogańskich zwyczajów, wolał niektóre z nich przystosować do pojęć chrześcijańskich, co się też szczęśliwie udało. Tak więc pogańska sobótką głosi dziś chwałę Zesłania Ducha Świętego.

Zwyczaj ten nazwano sobótkami w XIV wieku, kiedy biskup poznański Laskarz zakazał tańców nocnych w wigilię świąt, t. j. w soboty i w wigilię pewnych uroczystości kościelnych. Najwspanialsze jednak były podobno tańce w wigilię t. j. w sobotę przed Zielonemi Świątami.

To też kaznodzieja krakowski Jan ze Słupca powiada, że „tańczą podczas Świątek niewiasty, śpiewając pieśń pogańską”.

Jeszcze w XVI wieku na sobótkę, którą zawsze obchodzono w sobotę wieczorem, przed jednym ze świąt letnich, zbierali się zarówno kmieście z wioski jak i drużyna i szlachta ze dworu do ognia, roznieconego na pagórku za wioską.

Jan Kochanowski w swej pieśni o Sobótkę tak mówi:

„Tam goście, tam i domowi
Sypali się ku ogniovi”.

W pieśni sobótkowej mazowieckiej słyszymy: „Tam dziewczęta się schodzili”, a pieśń ludu podkarpackiego ostrzeżę, że:

„Kto na Sobótkę będzie
Główka go wciąż boleć będzie”.

Obzęd Sobótki po zaprowadzeniu chrześcijaństwa w Polsce został przenieślony na czas Zielonych Świątek, w pewnych miejscowościach jednak obchodzi się go ciągle jeszcze w wigilię św. Jana.

W roku 1460 np. król Kazimierz Jagiellończyk na żądanie opata świętokrzyskiego klasztoru Benedyktynów, zakazuje pogańskich uroczystości (sobótek) na Lysej Górze w Zielone Świątki odprowadzanych. Tymczasem o kilka mil dalej w Czarnym Lesie, sobótkę obchodzono około św. Jana, jak o tem świadczy wyraźnie Jan Kochanowski, pisząc swą „świętojańską pieśń” o sobótkę:

„Sobótkę jako czas niesie
Zapalono w Czarnym Lesie”.

A dalej znów mówi nie widząc nic gorszego w zwyczaju, który bynajmniej wiary św. nie obalał:

„Tak to matki nam podały
Same znowu z drugich miały,
Że na dzień świętego Jana
Zawždy sobótką palana”.

Jednak nazwa sobótki nie była powszechną w Polsce. Lud np. mazowiecki i podlaski, nad Narwią i Bugiem zamieszkały, obzęd ten znał tylko pod mianem „Kupalnocki”.

U Mazurów nadnarwiańskich w wigilię św. Jana, po zachodzie słońca, gospodynie i dziewczęta, zebrane na łące nad strumykiem, rozpaliwszy „kupalnockę”, patrzyły, czy zebrały się wszystkie; gdyby której nie było, tę uważano za czarownicę.

Następnie biesiadowały, tańczyły przed ogniem, i z każdego gatunku przyniesionych pęków ziół, rzucały po gałęziach w ogień, wierząc, że dym z tych ziół zabezpieczy je od złego. Około północy, mocniejszy roznieciwszy ogień, pozostałe napoje weń wlewały, a jedna z dziewcząt wieniec z różnych ziół uwiwszy, rzuciła go na wodę strumyka, śpiewając zapomnianą dziś już piosenkę:

„Oj czegoż płaczesz moja dziewczyno
Ach cóż ci za niedoła?
Oj nie płacz Kasiu, smutnaś po Jasiu
Ach będiesz ci go miała.
O mój Jasieńku, o mój jedyny
Ta stałać mi się szkoda
Uwiliam ci ja piękny wianuszek
Zabrała mi go woda”.

Sobótką na Rusi zwie się „Kupałą”, a liczne ślady tego obrzędu na Wołyniu Ukrainie, Litwie i Białorusi, spisali obszernie tacy pisarze jak Zygmunt Glogier, Klonowicz i inni.

Szpiclowanie, denuncjacje, szykany, żandarmi.

Otóż metody walki z Polakami w Niemczech.

Oznaczony tytułem system pruski a wypróbowany już za monarchji, przetrwał szczęśliwie rewolucję niemiecką i jest nadal „mit Erfolg” stosowany. Świadczy o tem m. i. następujący znamieny wypadek, który się zdarzył podczas ostatnich wyborów na Śląsku Opolskim. Przedstawiamy tu rzecz ściśle według opowiadania starego gospodarza Karola Murka (Górnoślązaka) z Karnowa, w pow. wyrzyskim. P. Murek zjawiał się wczoraj w naszej redakcji.

Pochodzi z Dobrodzienia na Śląsku Opolskim. Podczas powstania zamordowała hojówka niemiecka jego brata. On sam musiał uciekać i osiedlił się w Wielkopolsce. Swą posiadłość na Śląsku sprzedał sąsiadom, co mu Niemcy wzięli za złe, gdyż się łakomili na jego gospodarstwo. Zemdłeli się za to w ten sposób, że sąd niewinnie skazał jego zięcia na trzy miesiące więzienia za rzekome przesznurowanie konia na Górny Śląsk.

P. Murek pojechał do swej ojcowskiej celem uregulowania spraw majątkowych. Bawił tam właśnie w czasie wyborów. Pewnego dnia przyszła do niego kwestarka, żądając datku na jakiś „Heim”. P. Murek odmówił, zaznaczając, że nie może popierać zakładu służącego germanizacji.

Już dnia następnego zawitali do niego aż dwaj żandarmi z polecenia starosty dobrodzieńskiego Ulitzki, brata osławionego germanizatora ks. Ulitzki. (Powiat dobrodzieński powstał z reszty pow. lublinieckiego, pozostałej przy Niemczech.) Żandarmi odebrali mu paszport jako podejrzanemu o szpiegostwo (!) i agitację polską. Dokument zwrócono mu dopiero za interwencją konsulatu polskiego w Bytomiu. Tak więc nasz Ślązak mógł szczęśliwie powrócić do Polski.

Powyższy wypadek charakteryzuje prawdziwie „swobodę”, jaką Polacy cieszyli się przy wyborach. Odpowiednie do takich warunków były też wyniki.

Pranie brudnej bielizny wyborczej.

Warszawa, 25. 5. PAT. Na wczorajszym posiedzeniu sejmowej komisji administracyjnej w obecności p. min. spraw wewn. gen. Składkowskiego i dyrektora departamentu politycznego Światalskiego przystąpiono do rozważenia wniosków poszczególnych klubów o nadużyciach wyborczych. Pos. Czyżewski (Ch. D.) po zreferowaniu wniosku mniejszości narodowych o nadużyciach wyborczych postawił wniosek o wyłonienie specjalnej komisji, złożonej z 9 osób, któryby się zajęła zbadaniem nadużyczeń. Pos. Bagiński (Wyzw.) wskazał na to, iż min. Składkowski oświadczył, że nic mu nie wiadomo o nadużyciach wyborczych, z czego wnioskować należy, że minister nie miał kontaktu z czynnikami, organizującymi wybory. Pos. Pieracki (BB) stawia wniosek, by stronnictwa skonkretyzowały w ciągu 14 dni zarzuty nie tylko w sprawie nadużyczeń rządowych, ale również w sprawie nadużyczeń stronnictw.

Germanizacja w kościele.

Kasowanie nabożeństw polskich w diecezji gdańskiej przez księży centrowców.

Walka polsko-katolickich parafjan na wioskach gdańskich o zachowanie swych praw językowych na terenie kościelnym staje się coraz trudniejszą wobec ciągłych prób ze strony centrowców germanizowania ludności polskiej wszelkimi sposobami.

We Wniebowstąpienie Pańskie odczytał ks. prob. Glowienke z Wielkich Trąbek z ambony zarządzenie ks. Biskupa, kasujące jedno nabożeństwo polskie niedzielne na rzecz Niemców-katolików tej parafji. Poza to nabożeństwa polskie, które się odbywały dotąd w niektóre święta, odprawiane być odtąd mają w języku, o którym decydować będzie w każdym poszczególnym wypadku ks. proboszcz Glowienke.

Podczas gdy na kilka próśb i memoriałów parafjan polskich z Wiel-

kich Trąbek, skierowanych do władzy biskupiej za pośrednictwem Gminy Polskiej, naczelnej organizacji Polaków na terenie W. M. Gdańska, parafianie nie otrzymali dotąd jeszcze żadnej odpowiedzi np. w sprawie nabożeństw pasyjnych i śpiewanych od wieków w kościele w W. Trąbkach w języku polskim, a zamienionych przez ks. prob. Glowienke'go częściowo na niemieckie, zadziwia ludność polską niezwykłą skwapliwość, z jaką obecnie skasowano nabożeństwo polskie na podstawie rzekomych podpisów, co do których formy zbierania, jak i całego tajemnego sposobu akcji jednostek istnieją wśród ludności poważne wątpliwości i zastrzeżenia.

Ludność parafji W. Trąbki jest bezsprzecznie w olbrzymiej swej większości polska.

Polska dla Bułgarji.

Wywiad z dr. Wincentym Boguckim, wiceprezydentem stoł. m. Warszawy dla „Dziennika Bydgoskiego“.

— Kto zainicjował akcję humanitarną dla ludności bułgarskiej, dotkniętej nieszczęściem trzęsienia ziemi? Zapytaliśmy p. wiceprezydenta, osobistość doskonale wtajemniczoną.

— Pierwsze posunięcie wyszło od Towarzystwa bułgarsko-polskiego. Powstał też niezwłocznie komitet polski i zwrócił się z prośbą o pomoc do zarządów miast, sejmików, ośrodków przemysłowych, instytucyj społecznych itd.

— Czy wysłano delegata na miejsce katastrofy?

— Naprzód przysły wiadomości od dr. Wroczyńskiego, naczelnika wydziału zdrowia miasta Warszawy, który z ramienia sekcji sanitarnej Ligi Narodów zwiedził okolice, nawiedzone katastrofą. Stwierdził on brak materiałów sanitarnych, odzieży, środków pieniężnych. Tysiące

ludzi obozuje pod gołem niebem. Czają się zarazy epidemiczne i grozą wybuchem.

— O ile komitet nasz uwzględnił potrzeby?

— Wysłaliśmy szczepionki przeciw chorobom zakaźnym dla 100.000 osób, tyleż materiałów leczniczych i personel, złożony z lekarza i trzech sanitariuszów. Nadto, urządzenia na dziesięć łózek, pięć namiotów dla bezdomnych, wagon odzieży, czekolady, mydeł itd. Wszystko to dary firm polskich. Zarząd Warszawy ofiarował 30 tys. złotych, a 10 tysięcy Łódź i t. d.

— Czy przewidziano wysłanie jeszcze jednej kolumny sanitarnej?

— Owszem. W tych dniach odejdzie pociąg sanitarny, złożony z dwunastu wagonów. Ministerstwo komunikacji podjęło przeróbkę, celem przygotowania ich do spełnienia przeznaczenia.

*Delikatna bielizna
nie należy do zbytku*

od czasu ukazania się Kryształków Mydla-nych Elida. Jedwabie i koronki można teraz prać bez trudu i bez obawy uszkodzenia ich. Delikatna bielizna konserwuje się jak nowa przez długie lata.

Kryształki Mydlane Elida delikatnie perfumowane, są równie czyste i łagodne, jak znane mydło Elida-
Ideal.

ELIDA

KRYSZTAŁKI MYDLANE

— Kto stoi na czele komitetu?

— Prezesa spoczywa w moich rękach. Jako zastępca objął czynności p. wicemarszałek, Jan Dębski. Protektorat nad zamierzeniem spoczął w rękach pani Zaleskiej, żony ministra spraw zagranicznych.

przedstawienie galowe, następnie zbiorowy występ artystów scenicznych.

Warszawa, w maju. E.

Kronika niedzielna.

O Duchu świętym którego nie ma. — Tania litość nad urzędnikami. Król Salomon czy pan Czechowicz? — Budżet dla P. T. złodziei. Apel do patriotów, aby pili. — Z jakiego koryta jadł Aman Ulah?

Bydgoszcz, 25 maja.

W dzień Zielonych Świątek wypadłoby napisać coś o sprawach Ducha św. Niestety, Duch św. nie nawiedza naszego państwa. Nie zstępkuje ani na tych wielkich, co jest naszym nieszczęściem, ani na tych małych, co jest znowu naszym szczęściem. Bo gdyby tych małych oświecił, to ci wielcy mieliby się z pyszna!

A jednak należałoby prosić Ducha św., aby nas nie omijał. Za jego przyczynieniem dałoby się w Polsce niejedno na lepsze zmienić. Nasze morze jest tak niewielkie, a kwestja poprawy bytu urzędników ciągnie się u nas jak nieskończony wąż morski. Wszyscy litują się nad nimi, wszyscy chcą zmiany na lepsze, ale tak, aby to nie kosztowało. Tania to litość. Coś w rodzaju: niech Pan Bóg opatrzy!

Sejm onegdaj dopiero odmówił ministrowi skarbu podatków, którymi ten chciał poratować urzędników. Tymczasem z próżnego i Salomon nie

należy. Tem mniej pan Czechowicz. Nie chce ja przez to powiedzieć, aby pan Czechowicz nie dorównywał Salomonowi. Przeciwnie. Niechby Salomon wstał z grobu i spróbował przez dwa lata, jak pan Czechowicz, kierować naszymi finansami. Posłowie nasi zatkaliby mu dochody, a utworzyli rozchodowe upusty. Tu trzeba brać jeszcze w rachubę złodziei grosza publicznego. Powiedział któryś z posłów, że to jest najpoważniejsza rubryka w naszych wydatkach, że skradzionymi u nas pieniędzmi monaby opędzić budżet niejednego ministerstwa.

Źle robi pan Czechowicz, że tego budżetu dla P. T. panów złodziei nie ustali cyfrowo, tylko pozwala im czerpać z kas państwowych ad libitum. Coś podobnego musi zdemoralizować i najsolidniejszego defraudanta. Powiedzieć otwarcie: na złodziejstwa i defraudacje wstawia się do budżetu na rok 1928/29 tyle i tyle milionów. Kwoty tej nie wolno prze-

kroczyć. Chyba, że o tyle okroi się znów budżet na rok następny 1929/30. Bo jakiś ład, jakiś porządek musi być wprowadzony choćby i w złodziejskim resorcie. To nie może być nadal tolerowane, by złodzieje, szwarzujący auta do Polski, zarabiali na skarbie państwa 40 milion. złotych, a szmuglerze tytoniu albo dostawcy kolejowi marne paręset tysięcy tylko. Wystarczy, że urzędnik nasz zazdrości chłopu, chłop gospodarzowi, gospodarz dziedzicowi, dziedzic lewianom. Jeżeli jeszcze mały złodziej będzie zazdrościł wielkiemu złodziejowi, to trudno będzie o tę idealną zgodę w społeczeństwie, która jednoczy wszystkie stany i zespala wszystkich obywateli.

Nasz minister skarbu dla ratowania własnej pozycji i sytuacji w kraju robi co może. Odmówił mu Sejm podatków, więc stara się rozszerzyć bodaj te źródła dochodów, jakie stoją mu do dyspozycji. Zachęca np. do gry w loteryję klasową, co ma jednak swoje granice, bo losów jest 155.000 tylko, i jak patriotyczne społeczeństwo je wykupi, to dalsza reklama jest bezcelowa.

Inaczej byłoby z monopolem spirytusowym. To jest — że tak powiem — źródło niewyczerpalne. Bo produkcja jego wzrasta w miarę potrzeby i

zawsze tej ostatniej nadaża. Nic zaś wdzięczniejszego, jak reklama dla wódki monopolki. Można bezskutecznie nawoływać do oszczędności, do higieny, do obrony przeciwgazowej — ale zachęta do picia w imię uczuć patriotycznych w sercach naszych znajdzie zawsze głośnie echo.

Tylko ludzie prości piją, aby pić, bez jakiegokolwiek etycznego podkładu. Uświadomieni nie piją, tylko w regule spełniają czyjeś zdrowie lub toastują na czyjaś pomyślność. Takich alkoholowych solenizantów nigdy u nas nie brak. Jest przecież tyłu budowniczych państwa, tylu różnych działaczy lub innych zasłużonych. A gdy im się już nażyły więcej, niż najwytrzymalszy solenizant znieść może, to nawinie się jeszcze jakiś zagraniczny „przyjaciel naszego narodu”, którego obficie podlać można. Ostatnim takim był Aman Ulah. Jego wikt kosztował nas 96 tysięcy złotych, na które niema teraz pokrycia. Brak nam bowiem funduszu reprezentacyjnego. Ale można tę kwotę obciążyć funduszem gazdiniowy. Aman Ulah chyba się tem nie obrazi. Przecież musi mu to być obojętne, z jakiej misy jadł. Skarbo-
wa, wojskowa, czy gazdiniowa — byle mu na zdrowie wyszła.

St. Brandowski.

Z Górnego Śląska.

(Od naszego koresp. górnośląskiego.)

Wielka polityczna komedia niemiecka.

Znany już z opisów napad niemieckiej „kompanji tradycyjnej” na zebranie rodzicielskie polsko-katolickiego towarzystwa szkolnego, które odbyło się 25 marca br. w restauracji Pawelczyka w Rozbarku pod Bytomiem, znalazł niedawno swój epilog przed izbą karną w Bytomiu. Na ławie oskarżonych zasiadło 24 członków kompanji tradycyjnej bataljonu „Landeschutzu” w Bytomiu, ludzi różnego wieku od 18 do 63 lat, oskarżonych o gwałt publiczny, popełniony w znowie, o przeszkodzenie w wykonywaniu praw obywatelskich, opór przeciwko władzy itd. Oskarżeni m. i. pobili do krwi kierownika Tow. Macierzy Szkolnej dra Michałaka i górnika Raka oraz prelegenta dr. Orlickiego z Krakowa. W urzędowości wzięło wtedy udział około 600 osób, które bojówka niemiecka gwałtem rozprężyła.

Na rozprawę w charakterze przystępujących się przybyli także przedstawiciele polskiego konsulatu generalnego w Bytomiu. Po całodziennych rozprawach postępowanie dowodowe ukończono a nazajutrz sąd ogłosił wyrok, mocą którego 23 oskarżonych uznano winnymi, skazując dwóch z nich na kary więzienne po pół roku, resztę zaś przeważnie na 3 miesiące więzienia z tym jednak, że wszystkim na mocy jakiegoś amnestji zmniejsza się karę o połowę, a i tej połowy nie potrzebują odsiadywać, o ile zapłacą kaucje w kwotach po 100 względnie 50 marek i o ile się w przyszłości dobrze będą prowadzili. — Oczywiście, że takie „kary” oznaczają całkowicie uniewinnienie oskarżonych.

Mimoto prasa niemiecka ma czelność rozpisywać się szeroko o „sprawiedliwości sądów pruskich”, o „szybkim wymiarze sprawiedliwości w Niemczech”, wskazując przytem na przebieg procesu bytomskiego. Faktycznie cały ten proces był tylko jedną wielką farsą i komedią, obliczoną jedynie na zamydlenie oczu członkom Rady Ligi Narodów i Trybunału Rozjemczego w Hadze ze względu na toczące się tam rozprawy o szkołach mniejszościowych na Śląsku Polskim jak również i ze względu na skargi, zanoszone do Ligi Narodów z powodu licznych gwałtów niemieckich na Śląsku Opolskim.

Prowokacyjna robota niemiecka przeciw Polsce.

Katowice, 25. 5. (AW.) Władze polityczne przeprowadzając rewizję w poszukiwaniu przemycanych papierosów u niejakiego Kraemera, znalazły dużą ilość listów z pogrózkami prowokacyjnymi, przeznaczonymi dla wyborców na Górnym Śląsku. Mianowicie, robotnicy polscy, zamieszkali na polskim Śląsku, a pracujący po stronie niemieckiej, otrzymali pocztą anonimy, wzywające do głosowania na listę niemiecką, z pogrózkami utraty pracy w razie głosowania na listy polskie. Niemcy zamieszkali w Polsce, dostawali listy grożące im pobiciem, w razie głosowania na listy niemieckie i listy te były przedstawiane komisji wyborczej w Katowicach. W ten sposób posługiwano się niemi, jako dowodami terroru przy wyborach na polskim Śląsku. Kraemer tłumaczy się, że nie wie, skąd te listy wzięły się u niego, a ponieważ brał udział bardzo czynny w agitacji wyborczej na rzecz listy niemieckiej, przeto należy wnioskować, że Kraemer był narzędziem zorganizowanej świadomie prowokacji mającej posłużyć do ataków na rząd polski i służyć dowodem, rzekomego prześladowania Niemców w Polsce.

Menażerja warszawska rośnie.

Warszawa, 25. 5. (AW.) W dniach najbliższych do warszawskiego ogrodu zoologicznego przywieziony zostanie nowy transport zwierząt, dzięki czemu ogród zoologiczny wzbogaci się o 1 siońca, lwa i 2 malajskie niedźwiedzie.

Rossbach w Gdańsku.

„Gazeta Gdańska” donosi: Głośny z okrucieństw wobec Polaków na Pomorzu (w Chełmży), Górnym Śląsku itd., dowódca dawniejszego „Grenzschutzu” a później „Czarnej Reichswehry” — Rossbach, zjawił się w tych dniach w Gdańsku i wyprowadził gry „Ekkeharda” staroniemieckie. Władze ewangeliczne w Gdańsku oddały do dyspozycji kościół Marjacki.

Militaryzm oddziału młodzieży Rossbacha panoszył się więc zupełnie otwarcie na terenie Wolnego Miasta i posunął się w Oliwie nawet do tego stopnia nonszalancji, że wywiesił tablicę z napisem „Czarna Reichswehra”. Co Rossbachowcy nawet na Pomorzu pruskim i Meklemburgji dokazywali, wykazał ostatni proces kapturowy (Fememord-process) w Szczecinie.

Zjazd Rady Naczelnej Związku Seniorów „Odrodzenia”.

W Warszawie odbył się ub. niedzieli Zjazd Rady Naczelnej Związku Seniorów „Odrodzenia”, przy udziale kilkudziesięciu delegatów z Krakowa, Katowic, Królewskiej Huty, Włocławka, Lublina, Warszawy, i innych miejscowości.

Zjazd rozpoczął się mszą św., którą odprawił ks. Antoni Marchewka w kościele Dzieciątka Jezus, poczem o godz. 11 rozpoczęły się obrady w lokalu „Odrodzenia” przy ul. Krak. Przedmieście 7. Zjazd zajął pos. T. Błażejewicz, zapraszając na przewodniczącego ks. Stan. Wojsę z Włocławka, a na sekretarza p.

Stef. Kaczorowski z Warszawy. Przez cały dzień toczyły się obrady w sprawach wewnętrznio-organizacyjnych; omawiano między innymi sprawę „Tygodni Społecznych”, wydawnictw Zw. Seniorów „wznawienia „Prądu” itd. Wybrano nowy zarząd w składzie następującym: prezes ks. prof. Ant. Szymański, wicerektor Uniw. Lub., członkowie: Ant. Chaciniński i Bogumił Budka z Warszawy, oraz ks. prof. Kalwa i prof. Walczewski z Lublina. Zjazd zakończył się herbatką koleżeńską, urządzoną staraniem Stow. Akadem. „Odrodzenia”.

Marszałek może spać spokojnie!

— Biercie urlop, panie marszałku. My tu Was zastąpimy!

Marjawita Kowalski rzuca bluźnierstwa na Kościół Katolicki. Skazany został na 6 miesięcy więzienia.

Przed sądem okręgowym w Łodzi stanął osławiony „biskup” marjawicki Jan Kowalski, który już raz skazany został na 6 miesięcy twierdzy za wydawanie pisma o charakterze antykatolickim.

W dniu 21. sierpnia 1924 r. podczas kazania wygłaszanego w Zgierzu do licznie zgromadzonych zarówno marjawickich jak i katolików Kowalski wyrażał się obelżywie o religji katolickiej, rzucając przytem obelgi na duchowieństwo katolickie. Obecni podczas tego kazania katolicy powiadomili policję, która wdrożyła dochodzenie, i skierowała sprawę do urzędu prokuratorskiego.

W rezultacie Kowalski został postawiony w stan oskarżenia o bluźnierstwo.

Na rozprawę do sądu łódzkiego przybył własnym samochodem. Wraz z nim przybyło licznie do gmachu sądu okrę-

gowego „duchowieństwo” marjawickie, jak również „wierni”, przeważnie kobiety.

Zachowanie się ich wobec Kowalskiego było wysoce charakterystyczne. Kobiety padały przed nim na twarz, okazując mu cześć balwechwalczą.

Wobec tajności obrad, bliższych szczegółów rozprawy, podać nie możemy.

W wyniku rozprawy Kowalski został skazany na 6 miesięcy więzienia z zawieszeniem kary na przeciąg trzech lat.

Po ogłoszeniu wyroku zwolennicy „biskupa” marjawickiego otoczyli go ponownie, manifestując swój entuzjazm dla jego osoby. Udzieliłszy swym adherentom „błogosławieństwa” Kowalski wsiadł z jedną z siostrzyczek do samochodu, prowadzonego przez duchownego marjawickiego.

Ze świata.

Idjota był głównym świadkiem w sprawie Jakubowskiego.

„Vossische Zeitung” porusza ponownie sprawę Jakubowskiego, podkreślając, że główny świadek, na którego zeznaniach oparto oskarżenie przeciw Jakubowskiemu, uznany był w kilka miesięcy po procesie przez lekarzy urzędowych za idjotę - epileptyka, niezdolnego do nauczenia się żadnego rzemiosła.

9-letnia samobójczyni.

Praga. Do Wełtawy wskoczyła, usiłując popełnić samobójstwo 9-letnia dziewczynka z obawy przed karą rodzicielską za jakieś drobne przewinienie. Dziewczynkę uratowano.

Byli milioner ginie z nędzy.

Berlin. Dziś rano zdarzył się tu tragiczny wypadek na tle braku środków do życia. Emerytowany dyrektor fabryki 69-letni Rossdeutscher zastrzelił swoją żonę, a następnie dokonał zamachu samobójczego. Powodem rozpaczliwego czynu był absolutny brak środków do życia. Rossdeutscher był przed wojną milionerem.

Lekarz zwarjował podczas operacji.

W jednym z sanatoriów budapeszteńskich, zaszedł niezwykle wypadek pomieszania zmysłów u lekarza podczas operacji. Operowanym był znany poeta węgierski Jan Varsagh. Narkozę przeprowadził asystent, który w pewnym momencie postradał zmysły, wiał pacjentowi eter do oczu. Dopiero po przeprowadzeniu ponownej operacji udało się uratować wzrok Varsagha. Wkrótce po tym wypadku przewieziono asystenta do szpitala warjatów.

Angora stolica Turcji.

Konstantynopol. Rząd turecki uchwalił przenieść wszystkie przedstawicielstwa dyplomatyczne, a więc ambasady, poselstwa i konsulaty z Konstantynopola do Angory.

Walka z szarańczę.

Olbrzymie chmary przybyłej ze wschodu szarańcza obsiadły pola w okolicach Tiberias, Nazareth i góry Tabor. W ciągu czterech dni oddziały wojskowe, uzbrojone w miotacze płomieni, walczyły dniem i nocą z plagą szarańczy i zniszczyły ją niemal całkowicie.

Z ruchu wydawniczego.

W. Raort, „Na Karuzeli”. Kartki z wesołej podróży po Polsce. Z rysunkami Kamila Mackiewicza. Lwów, 1928. Sp. Nakł. „Odrodzenie”.

W. Raort to autor znanych utworów nowelistycznych o zacięciu satyrycznym, ostrym, jak oet siedmiu złodziei, „Śmieszna historia”, „Wesoła impertynencja”, „Grochem o ścianę”. Do swoich świetnych piodów zgrzyliwego, a jednak serdecznego humoru, dodaje obecnie nowe dzieło, przewyższające tamt poprzednie jaskrawością barwnego opisu, niezrównanym dowcipem i trzeźwością zapatrywań na dzisiejsze stosunki społeczne. Satyrę złośliwą chłocze wszystko, co mu się nie podoba w Polsce. Jak nieporównanie wprost wychodzą z pod jego pióra, temperowanego na zadzierzsyty śpic, postacie, spotykane w czasie długiej wędrówki. Do łez można się zaśmiewać z tych karykatur i dziwacznych indywiduów, które posiadają swoisty spryt życiowy i żyją w książce pełnym, realnym życiem, bo są wiernie przez znakomitego obserwatora skopjowane. Umrzykami na czarną dżumę zmarłemu, humorby się wrócił. Doskonale jest opis Warszawy, jej życia nocnego i pewnych sfer towarzyskich. Autor nie ukrywa żadnych ra społecznych i wskazuje na nie miłującym sercem. Myliłby się bowiem ten, kto by sądził, że Raort to faun z kamiennym sercem. Nie! On kocha swoich i przeszłość, zaklętą w pięknych budowach miast polskich. Kocha też serca złote a proste i szczerze. Stąd rzewny czasami nastrój i śliczne poemaciki liryczne. Warto naprawdę przeczytać książkę Raorta, bo nie tylko rozwesela, ale i uczy.

Dr. T. B.

Przegląd religijny i społeczny.

Z lotu ptaka.

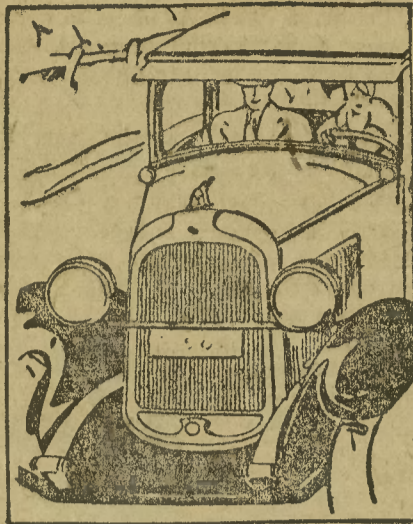
„Action catholique de Quebec” (Kanada) zamieszcza list pewnej katolickiej z Meksyku, w którym m. in. czytamy: „Donoszę Ci, że od pewnego czasu sami sobie udzielamy Komunii św. Ojciec św. pozwolił nam na to ze względu na brak kapłanów. Możemy przyjmować św. Wiatyk w każdej chwili dnia i nocy, gdyż agenci rządowi nie spoczywają. Osoba, która chce przyjąć Komunię św., udaje się do domu, gdzie znajduje się Najśw. Sakrament i tam z rąk osoby świeckiej przyjmuje Ciało Chrystusowe. W ten sposób komunikują katolicy w całym Meksyku, nawet w zapadłej wsi. W naszej miejscowości ukrywa się jeden kapłan, który nocą chodzi spowiadać konających, oraz takich, którzy domu swego nie mogą opuścić. Moc Ducha św. jest z nami”.

„W Moskwie powstał nowy urząd sowiecki. Jak donosi bolszewicki „Trud”, komisarz Lunaczarski stwierdził, że malarze, poeci, literaci i uczeni zaczynają się wylamywać z pod komunistycznego „Credo”. Jako reakcję przeciw temu zastosował rząd sowiecki... cenzurę. Przy „ministerstwie oświaty” utworzono oddział specjalny, na czele którego stanął „dyktator artystyczny i literacki”. „Inkwizycja bolszewicka”, jak wiadać, nie próżnuje, ale szuka coraz to nowych dróg dla „obrony wolności”.

„Znany już Czytelnikom hr. Bethléem w Paryżu rozpoczął świeżo nową akcję. Chodzi on mianowicie po kioskach pocztowych, ogląda widokówki, wybiera rażąco niemoralne i po uprzejmej dyskusji ze sprzedawcą drze je w kawałki, powołując się na odpowiednią ustawę, która zabrania sprzedaży obrazów obrażających moralność. Następnie udaje się z dzierżawcą kiosku na policję, dla spisania protokołu. Sprawa oczywiście idzie przed sąd.

„Dyrektor dziennika „Figaro” p. Coty zaczął od pewnego czasu wydawać „Przyjaciela Ludu”, w którym demaskuje w niemilosierny sposób sidią, jakiego masoneria i międzynarodowa finansjera zastawia na lud francuski i na niezawisłość Francji. W szczególności „L'Ami du Peuple” wykazuje sprzedajność niektórych wielkich dzienników francuskich w Paryżu. Zaatakowane piśmie zareagowały w ten sposób, że zaprzestały dostarczać egzemplarzy tym kioskom, w których sprzedawano „L'Ami du Peuple”. P. Coty w odpowiedzi

O wiele silniejszy i zwinniejszy jak przedtem

Zadziwienie Was ogarnie, gdy ujrzycie nowy Pontiac Six. Ten piękny, elegancki wóz — wartościowy 6-cylindrowy, silny i zwinniejszy.

Użyjecie radości gdy nabędziecie ten 6-cio cylindrowy wóz i będziecie nim jeździć. Z licznymi ważnymi poprawkami są modele na rok 1928 silniejsze,

gdyż — spokojniej i równo pracuje udoskonalony motor.

Karoseria przedstawia się nader pięknie, bogato i imponująca kolor — wewnątrz obszerniejsze i dogodniejsze.

Lecz powinniście sami to poznać na próbnej przejażdżce. Także przy tej sposobności może Was sprzedawca Pontiac we wszystkim zapoznać. General Motors International A/S.

PONTIAC SIX

Autoryzowany sprzedawca General-Motors:

E. STADIE-AUTOMOBILE, BYDGOSZCZ

Skrót telegraficzny: „Motosta”

Telefon nr. 1600.

otworzył w banku rachunek dla wszystkich tych, którzy przez sprzedaż jego pisma zostali poszkodowani, zapewniając im stałą, codzienną indemnizację. Nakład „Przyjaciela Ludu” wzrósł przez to o kilkanaście tysięcy.

„„Osservatore Romano” protestuje przeciw ostatniej mowie Mussoliniego, w której Duce twierdził po raz tysięczny, iż jednostka nie ma żadnych praw indywidualnych w stosunku do państwa. Organ Watykański podaje chrześcijański pogląd na stosunek państwa do obywateli.

„„Towarzystwo Wiedzy Chrześcijańskiej” (Lublin, Uniwersytet), wydało świeżo „Kodeks społeczny” (tłumaczenie z francuskiego). Kodeks ten zawiera na 98 stronach syntezę katolickich poglądów na „zagadnienia społeczne”. Poglądy ujęte są w formę 143 „uchwał”, względnie wniosków, opracowanych i przedyskutowanych przez „Międzynarodowy Związek Badań Społecznych” w Brukseli, założony z inicjatywy kard. Merciera. Czytelnik, publicysta, „działacz społeczny” itd. znajdzie w tej książce mnóstwo pożytecznych wiadomości o rodzinie, wychowaniu, władzy państwowej, o stosunku kościoła do państwa, o własności prywatnej, strajkach, podatkach, wojnie, Lidze narodów itd. Tłumaczenia dokonał prof. uniw. lubelskiego, dr. Ludwik Górski, członek „Międzynarod. Zw. badań społ.”. Pracę tę polecamy wszystkim gorąco. Do nabycia w księgarni Fischer-Majewski Poznań, lub w innych księgarniach.

Ks. dr. M.

tylko 3600). Znając tamtejsze stosunki doskonale, śmiemy twierdzić, że są to w znacznej części głosy polskie! Tak samo z oddanych na wsiach 7000 głosów na centrum katolickie śmiało połowę zapisać można na konto polskie.

Pozyskanie jednych i drugich dla polskości nie jest rzeczą niemożliwą. Wszystko zależy — od konjunktury politycznej i gospodarczej. Mimo oszukańczego plebiscytu i milionów rzuconych na kolonizację powiat olsztyński był, jest i pozostanie polskim!

San

Jacek Furdyga donosi:

Szanowna Redakcjo! Jak tak dalej pójdzie, to biedny Dziadek gotów mi całkiem skaputnić. Teraz znowu martwi się, że Sejm szpryncę urządza i budżet mu obrzyna. Wczoraj, jako że to był piątek, zjadł na obiad ździebko ślepych ryb, ale śledzia z pyrami już ani ruszył, tylko łyżkę odłożył i mówi:

— Niema dnia ani godziny, którejby mi te oczajdusze nie zatruly!

Nato mnie sparła szewska cholera i rzekłem tak:

— Dziadziu, dość już tego kwękania i biadolenia na ludzkie szelmostwo. Albo jesteś suweren, to bier za lep tych sejmowych hecarzy i zakituj budę na trzy spusty, albo nie jesteś suweren, to zabieraj się z powrotem do szpitala, niech Ci tam siostra Pulcherja znowu okłady z kaszy robi, zamiast cobyś tu miał narzekać i na różną chuliganję pomstować. To zaś widzę, że głupstwo zrobiłem, służby moje po wleczone czasy Tobie ofiarując. Trza mi było nie ruszać się z Bydgoszczy i po chadecku Pana Boga chwalić. Na kredyt się żyło, kątokryjem mieszkało, ale jako chrześcijański demokratka sumienie miałem spokojne, a po śmierci kąt za plecem u Pana Boga pewny. Sprzenie-wierzyłem się tym świętym zasadom, bo mnie pycha zaślepiała i nadzieja kariery przy Tobie uniosła. Ano jestem niby personat, buty Tobie pucujący, której to funkcji — nie przeczę — wielu sanatorów mi zazdrości. Tak i mnie cieszyło, gdy mogłem sobie powiedzieć: mocnemu służysz! W ostatnim jednak czasie, Dziadziu, krzepy Ci zelzały i tylko na ścianie groźny jeszcze jesteś. To i tamto oblicywałeś zdusić, poplawałeś w ręce jak atleta, a teraz co? Bezrobocie, drożyzna, bieda, złodziejstwa, istne Hulajpole wszelkiego talatajstwa i gajgaństwa. Na sowiety z armatami i z tankami się wybierasz, a u siebie ban-

dzie lazików komunistycznych rady dać nie możesz. Niby to z Mussolinim kozy pastęś, ale gdzie Tobie do niego? On byczy polityk, pięścią po karkach bije, nie po stole i po papierach. Niechby jemu Sejm koło budżetu tak pitwasil — sapristi corpo di bacco et tutti quanti cosil! Redaktory twoje piszą ciągle, że się konsolidujemy i rośnie nasz prestiż narodowy. Ale ja Ci powiem, Dziadziu, że do bani z konsolidacją, jak niema do tego konsumacji, niema kawałka kielbasy z monopoliową prosciuchą. A prestiżem narodowym można najwyżej oczy mydlić. Spróbuj go Ty usmażyć na kunerolu i podać w taniej kuchni. Ty, Dziadziu, jesteś fantasta i bujasz wysoko, zamiast po tej biednej ziemi ostrożnie człapać. W obłoki patrzysz, a butami nieraz wleziesz w takie coś, że ich się potem doszwarcować nie mogą. Powiadają o generale Sikorskim, że zwiał zagranicę, bo się bał spotkać z Zagórskim. Juści że to szczerza potwarz, ale co Twój browarnicy nawarzą, to Ty potem wypić musisz. Na imieniny urządzają Ci marsze, biegi, i inne paradówki, wszystko po przykazu, a Tobie się zdaje, że to cały naród pięty świerzbiją. Krótko mówiący powiem Ci jeno tyle: duszę masz wielką i serce takie, że gdyby je narodowi do rany przyłożył, tedyby ozdrowiał. Ale zato uszy masz tępe, które zle od dobrego nie odróżniają, i pamięć kiepską, bo niczego zapamiętać nie umiesz.

HUMOR I SATYRA.

Pouczył ją.

— Gdybym ja była wiedziała, że z ciebie jest taki idjota, to nie byłabym wcale wychodziła za ciebie za męża.

— Przecież to mogłaś zaraz zauważyć, jak tylko oświadczyłem się o twoją rękę.

W szkole.

— Inspektor podczas wizytacji w szkole: — Powiedz mi, synu, co wolisz, jedną szóstą, czy jedną siódmą część pomarańczy? — Siódmą. — A czy nie wiesz, że szóstą część jest więcej niż siódmą? — Tak — polapał się uczeń — ale ja nie lubię pomarańczy.

Sprytny czy naiwny?

— Skąd wiesz, że cię nauczyciel tak lubi?

— Bo mi powiedział wczoraj: „Zostaniesz kochanku na drugi rok ze mną”.

Nowina.

— Co jest nowego w dzisiejszej gazecie?

— Pożar teatru!... Publiczności nie można się było dobudzić, wynoszono więc śpiących na ulicę.

Przy bólach reumatycznych w głowie, biodrach i ramionach, nerwobólach, bólach w udach i postrzałowych naturalna woda gorzka Franciszka Józefa stosuje się dla codziennego oczyszczania przewodów pokarmowego. Kliniki uniwersyteckie stwierdzają, iż woda Franciszka Józefa, szczególnie w wieku średnim i podeszłym stanowi doskonały środek przeczyszczający żołądek i kisielki. „Żądać w aptek. i drogerj.” Z. B.

Jak głosowała polska Warmja.

Następstwem wynarodowienia — komunizm.

Mimo utraty głosów wszystkich niemal partij prócz socjalistycznej, rezultat wyborów na Warmji (w Prusach Wschodnich) nie stanowi dla nas Polaków żadnej klęski. Jak „Gazeta Olsztyńska” stwierdza, praca nad zespoleniem naszych sił narodowych na Warmji odbywa się normalnym trybem. W porównaniu do wyborów do sejmiku pruskiego w roku 1924 mamy co prawda do zanotowania ubytek około 150 głosów, lecz w porównaniu do wyborów prowincjonalnych w roku 1925 zyskaliśmy na głosach. Oddano bowiem w roku 1925 do sejmiku prowincjonalnego na ks. Barczewskiego 2001 głosów a do sejmiku powiatowego na ks. Osińskiego 2026 głosów. W r. 1924 oddano w powiecie olsztyńskim głosów polskich 2629, obecnie 2434, natomiast w mieście Olsztynie 117 głosów (dawniej 208), tak iż razem rdzeń polskiej Warmji wydał 2551 głosów.

Szkoda że „Gazeta Olsztyńska” nie podała dotąd żadnych wyników z Reszelskiego, które się zalicza etnograficznie także do polskiej Warmji.

Słabo naogół głosowały wioski warmijskie, mające dawniej zawsze przewagę polską.

N. p. Gietrzwałd wykazuje 115 głosów polskich, również tyle głosów otrzymało katolickie centrum, nacjonalisci 46, socjaliści i komuniści razem 34, inne ugrupowania — 13.

Gryźliny, rodzinna wioska posła Jana Baczewskiego, głosów polskich tylko 59, centrum 113, innych niemieckich 104. Szabarg Polacy 42, Niemcy 178. Stary Wartembork Polacy 57, Niemcy 231. Brunswald Polacy 39, Niemcy 152. Dywity Polacy 52, Niemcy 246. Gietkowo Polacy 36, Niemcy 256. Barteg Polacy 28, Niemcy 259. Klebark Polacy 14, Niemcy 154. Purda Polacy 96, Niemcy 186.

Znamienna rzecz, że krok w krok za wynarodowieniem ludności polskiej na katolickiej Warmji, postępuje tamże, nawet na wsiach, gdzie ludność już od czasów Hozjusza słynęła z swej bogobojności, socjalizm i komunizm!

W niektórych parafjach przybędła komunista otrzymała więcej głosów, aniżeli kandydat Polskiej Partji Ludowej — ksiądz-rodak.

Socjaliści i komuniści w powiecie olsztyńskim, nawskroś rolniczym, otrzymali tym razem 5000 głosów (w r. 1927

Najpiękniejszym wypoczynkiem jest podróż pod obłokami.

Samolot jako najbezpieczniejszy środek komunikacyjny. — Idealne warunki podróży powietrznej w Polsce. — Piloci Aerolotu przebyli miliony kilometrów bez wypadku. — Co o polskim lotnictwie pasażerskim pisze major Clarence Joung.

Zbliża się sezon wyjazdów i podróży — jeden z najpiękniejszych w życiu tego, który ma na ten zbytek.

Bo podróżowanie stało się dziś niestety zbytkiem. Przed wojną w czasie tanich kolei i jeszcze tańszych hoteli, można się było wybrać w tygodniową podróż z 50 markami w kieszeni. Dziś 50 złotych starczy na dzień zaledwie — i to kuso. Takie czasy przysły na nas!

Mało jednak jest mieć pieniądze na podróż. Trzeba jeszcze umieć wożować.

Nie tak to dawno, gdy z uśmiechem politowania wspominaliśmy naszych przodków, podróżujących dyliżansem. A dziś ci wszyscy, którym się zdaje, że z rekordową szybkością przemierzają świat w pulmanowskim wagonie, dziś ci rekordziści są znów przedmiotem politowania ze strony tych, którzy podróżują aeroplanem.

Takich „śmiazków” jest jeszcze bardzo niewiele. W państwach zachodnich, mianowicie w Niemczech, aeroplan zaczyna już podwajać koleję. W Polsce znów niektórzy ludzie starają się podwajać „Aerolot”. Ale o tym innym razem.

Lokomocji samolotowej używa u nas zaledwie mikroskopijny procent ludno-

ści. Panuje jeszcze lęk przed tą jazdą w obłokach, lęk w innych państwach dawno już przełamany, choć żadne z zagranicznych towarzystw nie może z naszym wspaniałym Aerolotem iść w paragon. Bo niema towarzystwa na świecie, któreby w kronikach swoich nie zapisało jakiejś katastrofy powietrznej. Jedyny Aerolot Polski stanowi pod tym względem wyjątek. Od tylu lat — wśród tysiącznych podróży — mimo przebytych w powietrzu milionów kilometrów — żaden wypadek, żadna katastrofa!

Z dumą mówią o tem bracia Wygardowie, organizatorzy Aerolotu. Z podziwem patrzy na nas zagranica.

Sławna jest polska kawalerja — nie tylko dla swej tężyzny, ale i dlatego, ponieważ dużo się o niej pisze. Jeszcze sławniejszymi są polscy piloci. Ale o nich pisze się bardzo mało i dlatego sława ich rozbrzmiewa tylko w kołach fachowych.

Aerolot w rozwoju swym przyjął za dewizę: spiesz się powoli! Posługuje się w komunikacji swej na razie czterech osobowymi limuzynami typu Junkers, bo są najsolidniejsze, bo ich konstrukcja daje najpewniejszą gwarancję bezpieczeństwa pasażerów.

nikiem. Autor, co prawda, zwała winę tej częstotliwości wypadków na harce pilotów, na ich ambicje zdobywania rekordów, a także i na niepełną solidność pasażerskich samolotów. Mimo to major Joung aeroplan nazywa absolutnie najpewniejszym ze wszystkich środków lokomocyjnych, i twierdzenie to popiera wskazując na Aerolot Polski, który dzięki nadzwyczaj troskliwemu doborowi ludzi i materiału od początku swego istnienia, a więc w przeciągu 10 lat, nie miał ani jednej katastrofy!

Czy można było tej wspaniałej instytucji naszej wystawić piękniejsze świadectwo?

O Aerolocie pisaliśmy nieraz. Jeżeli dziś podnosimy znowu jego niezwykle walory, to czynimy to w tym celu, aby Czytelników naszych zachęcić i nakłonić do podróżowania samolotem. Im większa będzie frekwencja na naszych pasażerskich liniach, tem szybszy będzie rozwój Aerolotu, tem prędzej powstaną nowe linie lotnicze. Bo obecna sieć jest zupełnie niewystarczająca, głównie dla braku środków materialnych. Skoro zaś mamy instytucję, na którą cały świat spogląda z podziwem i nam jej szczerze zazdrości, to czemuż my odnosimy się do niej obojętnie i z pewnym jeszcze niedowierzaniem?

Dziecko szczęścia.

Wesołe święto pana Benedykta Ferrari.

Pisma zagraniczne donoszą o niezwykłym szczęściu niejakiego Benedetta Ferrari mieszkańca miasta Pizy. Otóż w dzień Wniebowstąpienia Pańskiego przyniósł mu listonosz list pewnej znanej firmy, donoszący mu, że w konkursie tej firmy wygrał 10 butelek wina Chianti, po które zgłosić się może natchmiast. Pan Ferrari nie dał się wiele prosić, gdyż zresztą znany jest jako zwolennik napojów wysokokowych.

Promieniając z radości, wybrał się w drogę. Wtem napotkał się na roznosiela depesz, który wręczył mu telegram. W telegramie tym donosił konsul włoski w Meksyku, że pan Benedetto Ferrari w Pizie, otrzymał w spadku po swym rzekomo zaginionym bracie cały jego majątek, w sumie 220 tys. dolarów,

oraz doskonale prosperującą hodowlę drobiu. Benedetto omal że nie ruszył paraliż.

Ale niespodziankom nie było końca! Bo właśnie, gdy odetchnąwszy, przeczytał po raz wtóry telegram, przybiegł dobry jego znajomy, z twarzą zwiastującą już z daleka radosną wiadomością. „Pomyśli!” — wołał — wygramyśmy razem w loterii 12 tys. lirów!” Benedetto... zemdlął!

Po godzinie jednak wziął swego przyjaciela pod ramię, aby pójść z nim po 10 butelek Chianti wygranych w konkursie, gdyż jego zdaniem, nikomu nic nie należy darować. Całe miasto nie mówi o niczym innym, jak tylko o niebyswale szczęściu pana Benedykta Ferrari.

Tam, gdzie była Sodoma i Gomora.

Morze Martwe w Krainie Śmierci. — Otchłań morska, w której niemożna utonąć. — Na jego falach nie utrzyma się żaden okręt. — Kto uśnie nad brzegami Morza Martwego, ten się więcej nie obudzi.

Jeszcze przed kilku laty trudno było dostać się nad Morze Martwe, czyli „Jeziro Lota”, jak nazywają krajowcy tajemniczą, niezbadaną głębię, pokrywającą wedle podania dwa kwintacje niegdyś w bogactwie i uciechach miasta: Sodomę i Gomorę. Straszna spiekota i zabójcze wyziewy powstrzymują turystów od zwiedzania tego najdziwniejszego z jezior. Nawet krajowcy niechętnie udają się nad brzegi Morza Martwego, przekonani o szkodliwości powietrza, zatrującego już po krótkim czasie organizm.

Ostatnio zwiedzanie jeziora jest o tyle udogodnione, że prowadzi tam dosyć wygodna szosa automobilowa, a lokomocja taka, jako szybsza od jazdy na koniach lub osłach, nie naraża turysty na zbyt długie przebywanie pod działaniem niezdrowego klimatu. Już w odległości kilkuset kroków od brzegu słychać — jak gdyby metaliczny łoskot uderzających o brzegi gęstych fal i po chwili wynurza się dziwnie lśniące powierzchnia Morza Martwego. Wzgórza, wysokości 700—800 metrów odcinają się stromo od wody, nad którą unoszą się prześliczne, opalizujące opary. Pustka i martwość rozpościera się głucho dokoła. Tu i ówdzie życie usiłuje przezwyciężyć śmierć i pod postacią matowo polyskującej trawy i zawiądek zieleni wynurza się na działaniu słońca ze zwałów bazaltu. A jezioro srebrzy się migotliwie i spoczywa spokojnie w głębi kotliny, jak śpiąca, zaczarowana królewna.

Uczeni, którzy często z narażeniem zdrowia, a nawet życia, usiłują zbadać Morze Martwe, narażają się nie tylko na szkodliwe działanie klimatu, lecz także na utarczki z koczującymi Beduinami. Analiza chemiczna wykazała, że woda, wypełniająca Morze Martwe dlatego jest tak gęsta i spoista, ponieważ zawiera 25% soli wapiennych, sodowych i magnezjowych. Wiadomo, że człowiek, nie umiejący zupełnie pływać, może bezpiecznie położyć się na grzbiecie fal jeziora i nie utonie. Mimo to, a w istocie właśnie dla swej gęstości nie można zaprowadzić na Morzu Martwym żadnej żeglugi, ponieważ woda niszczy i przegryza nie tylko drzewo, lecz i najodporniejsze metale. Naturalnie istnienie wszelkiej fauny wodnej jest w tych wa-

runkach wykluczone. Ręka, zanurzona w wodzie, czerwienieje i boli nieznośnie, a skóra staje się jak wygarbowana.

W czasie wojny usiłowano przeprowadzić się na motorówkach przez jezioro, celem szybszego powiantowania wojnska, lecz już wkrótce okazało się, że żegluga po Morzu Martwym jest niemożliwa nie tylko z powodu niszczących właściwości wody, lecz także dla jej gęstości. Mianowicie okręt nie może zanurzyć się w tak gęstej wodzie i dlatego każda burza — a gwałtowne i niespodziewane burze są na Morzu Martwym bardzo częstym zjawiskiem — grozi wywróceniem okrętu i, co za tem idzie, śmiercią załogi w odmętach trującej wody.

Żar i spiekota w połączeniu z unoszącymi się czadami powodują u wędrowca sen zabójczy, z którego bardzo trudno się przebudzić i nieszczęśliwy, którego skusi chęć na drzemkę, bezwiednie i nieświadomie idzie w objęcia śmierci.

Mimo, że rzeka Jordan zasila codziennie jezioro sześcioma milionami ton słodkiej wody, skład wód jeziora jest zawsze jednakowo gęsty, trujący, ponieważ woda rzeczna paruje lub zostanie wessana przez gorzki ług i sole. Gdyby nie dopływ wód Jordanu, jezioro wyparowałoby już prawdopodobnie i zamieniło się w olbrzymią kopalnię soli mineralnych. A wówczas dnia pewnego możeby górnikom udało się odkryć tajemnicę Sodomy i Gomory i tak ciężko ukaranych mieszkańców za grzeszne i rozpustne życie — z pod kryształu wynurzyłoby się miasto, spoczywające od stuleci pod falami słonych odmętów.

Powyżej widzimy wnętrze takiej limuzyny podczas lotu. Kto się z podobnymi podróżami otrząsał, ten sledge w niej tak obojętnie jak w tramwaju. Legendy o biciu serca, o nudnościach czy zawrocie głowy są faktycznie legendami tylko. Są osoby, które nie znoszą podróży koleją. A w aeroplanie czują się jak ryba w wodzie.

Centralną stacją Aerolotu jest Warszawa. Ztąd prowadzą linie powietrzne do Gdańska, Lwowa, Krakowa, Berna i Wiednia. Z tego ostatniego ma się połączenie z całą resztą Europy. Rozkład lotów jest tak zestawiony, że np. wystartowawszy rano we Warszawie jest się tego samego dnia w Wenecji, w Genewie, czy w jakim innym centrum europejskim.

A podróżuje się bez kurzu, bez wstrząsów, wśród idealnego górskiego powietrza, z przesuwającym się na dole czarującym kalejdoskopem.

Pierwsza podróż aeroplanem wywołuje niesłychanie miłe zaciekanie i łatwo zrozumiałą emocję. Podczas drugiej człowiek już obojętnie, a jeszcze

poźniej śpi w czasie podróży albo zatapia się w gazecie.

Najsilniejszą rekojmnią bezpieczeństwa takiej podróży na szlakach Aerolotu jest niesłychanie wyborowy personel lotniczy tego towarzystwa. Piloci jego to sami szampioni co do długości i regularności odbytych lotów. Nie należy zaś sądzić, że rekrutuje się on z analogicznych sfer co np. zawodowi szoferzy. Na służbę do Aerolotu wstępują przeważnie fachowcy o pierwszorzędnym kwalifikacjach. Jedni dla sportu, inni dla bardzo wysokiej płacy. Ale zaiste łatwiej wieblądowi przejść przez ucho od igły, niż zostać pilotem w Aerolocie. Bierze się tam tylko stuprocentową tężyzną. Nielewkie nadludzi.

Jak wielkie ma to znaczenie dla naszego lotnictwa pasażerskiego, zrozumieć, porównując je z amerykańskim. Major Clarence M. Joung, dyrektor lotniczego departamentu Stanów Zjednoczonych, w publikacji swej za okres 10 miesięcy (1 stycznia do 31 października 1927) wykazuje aż 165 wypadków, z tych 109 z nieszczęśliwym wy-

tym to wspaniałym księgozbiorem obdarowuje Ossoliński w r. 1817 mia sto Lwów, budując monumentum acre perennius.

Jak drugi Załuski funduje bibliotekę publiczną „czyniącą zaszczyt Ojczyźnie”, która jak tamta podawać miała — „młodzieży szczęśliwą przynętę, starcom źródło przyjemności życia, tym co kochają pracę — odpoczynek, uczniom obfite zbiory wiadomości, a wszystkim wystawiać pamiętkę ku unieśmiertelnieniu Założyciela”.

Umarł Ossoliński w Wiedniu w r. 1826 w osamotnieniu i w biedzie. Ostatnie lata — przy utracie wzroku — były jednym pasmem trosk, nie-szczęść i klęsk.

I tylko „myśl, iż mam żyć w pamięci moich współziomków, bliskiego już zachodu starca, otuchą przyszłości chęci zagrzewa i siły pokrzepia”.

Miejsce wiecznego spoczynku niewiadome, na ziemi ongiś mogli i krzyżów pełni się dziś bujne życie — i zapomnienie.

Mija z górą wiek świetlanej działalności Zakładu narodowego im. Ossolińskich.

Jego dzieje? Dzieje stancji kresowej. Zapytaj murów, one ci powiedzą, na ile burz patrzyły, one ci zwierzą bez kłamu jak rysowało się niebo błyskawicami — jak grom już dosięgał, choć nie dosięgnął.

Rok 1848. Zaciszna atmosfera pracy — szeleszczą stare pergaminy — a na dziedzińcu Zakładu... musztra szóstej kompanji gwardji narodowej. A potem bombardowanie Lwowa i krwawy generał Hammerstein. Oto zachowana do dziś notatka Wincen-tego Pola: „Generał Hammerstein oświadczył w dni parę po bombardowaniu Lwowa, iż bardzo żałuje tego, że zapomniał o Bibliotece Ossolińskich — bo byłby ją spalił”.

1 listopada 1918 r. Żołdactwo ruskie w księżnicy — obozuje. Groza. Okna zaparte omszałymi foljantami — zabezpieczenie przed kulą.

Grom już dosięgał, choć nie dosięgnął...

A pomiędzy temi historycznymi klamrami — jakaż bogata kronika. To inne karty. Rejestr zmagają o tętno życia narodowego.

Tajna drukarnia: Księgi Pielgrzymstwa Polskiego — Reduta Ordona — Do Matki Polki — walka bezkrawa o ideały polskiego ducha. I nie dziwota, że w takiej kuźnicy rozpałały się umysły i serca były goręcej. Stąd poszedł do szeregów Mieczysław Romanowski, okrywając swoje imię nieśmiertelną chwałą — męczennika narodowego. Po nim — jakiż bogaty różaniec zasłużonych Nazwisk...

Na przestrzeni wieku byłoz Ossolin-neum nietylko skarbnicą ojczyznych pamiątek, ale oną pochodnią zatknię-tą wysoko, co rozświetlała gęste mroki narodowej nocy i wskazywała drogi ku szczęśliwej przyszłości.

W służbie Ojczyzny wiążąc swoje cele — jak było wolą i nakazem Założyciela — trwało i trwa do dziś w postanniczej misji, promienne rozsie-wanym dookoła blaskiem, dostojne powagą — Polsce na chwałę.

Na dzień Jubileuszu — czcigodnej Instytucji pokłon.

Witold Beza.

Człowiek mówiący 660 językami

Donoszą z Londynu: Królewskie towarzystwo azjatyckie wydało bankiet na cześć uczonego Griersona, autora największego słownika języków i narzeczy używanych w Indjach. Grierson w ciągu 55 lat dokonał opracowania 179 języków i 544 narzeczy Hindostanu. Sam Grierson włada 180 językami i 480 dialektami hinduskiemi.

Ojciec św. Pius XI i samolot.

Papieże i monarchowie którzy nie ufali samochodom. — Kiedy cesarz Franciszek Józef wsiadł pierwszy raz do automobilu. — Pius XI odbywa spacer samochodem i interesuje się lotnictwem. — Przesąd pilotów, że podróż z osobą duchowną przynosi nieszczęście. — Raid lotniczy dla „Dziennika Bydgoskiego“ i jak na nim wyszedł ksiądz dziekan Jaworski.

Papieże są zwykle konserwatyści, nieprzystępni nowatorstwu. Jeszcze poprzednik dzisiejszego papieża Benedykt nie miał zaufania do automobilu i w Watykane brak było garażu dla tych tak popularnych wehikulów. Pokrewnym mu pod tym względem był cesarz austriacki Franciszek Józef, który dopiero w ostatnich latach wielkiej wojny zdecydował się wsiąść do automobilu. A i to dlatego tylko uczynił, ponieważ mu powiedziano, że jego przejazd powozem dworskim przez ulice miasta Wiednia, wobec rozgoryczonej wojny i głodem ludności przedstawia pewne ryzyko.

Obecny papież Pius XI nietylko że chętnie używa samochodem przejażdżki po olbrzymich ogrodach Watykanu, ale interesuje się niezmiernie i lotnictwem. Nestety, nie mogąc się wychylić poza mury Watykanu, nie może on spróbować i podniebnych lotu, co — jak przypuszcza jego otoczenie — Ojciec św. chętnie by uczynił. Wysocy dygnitarze kościelni coraz częściej posługują się w swych podróżach aeroplanem, choć jest to połączone dla nich z pewnymi subiekcjami, i to niezwyklej natury. Bo wśród pilotów panuje przesąd, że zabranie księdza do aeroplanu pociąga za sobą nieuchronną katastrofę. Są tego liczne przykłady. Gdy metropolita Szeptycki udawał się z Lwowa do Warszawy, Aerolot z trudem tylko zdołał nakłonić jednego ze swych pilotów, aby podjął się tej podróży z metropolitą, odbytej zresztą tam i z powrotem zupełnie szczęśliwie.

Gdy przed paru laty oficerski korpus lotniczy w Bydgoszczy urządził dla redakcji „Dziennika Bydgoskiego” pokazy lotnicze, to udział w tych raidach nad miastem brali i członkowie redakcji. W gronie ich znalazł się i ks. dziekan Jaworski, który chciał również odbyć lot. Ale z tą chwilą wszystkie stojące do dyspozycji aeroplany jakoś się popsuly. Jeden pilot wymawiał się, że motor mu się rozgrzał, drugi że u skrzydeł coś

się rozluźniło, trzeci że ster nie jest w porządku i skończyło się na tem, że biedny dziekan Jaworski musiał z zamierzonej wycieczki w powietrze zrezygnować. W gruncie rzeczy aparaty były w zupełnym porządku, tylko żaden pilot nie chce z księdzem latać.

Wróćmy jednak do Rzymu. Otóż papież Pius XI jest z wielkim podziwem dla lotnictwa i jego rozwoju, i niech tylko nad Watykanem zaturkocze aeroplan, Ojciec św. idzie zaraz do okna albo na terasę, aby jego lot obserwować. Lotnicy włoscy mieli z początku surowo zakazane szybować ponad Watykanem. Dopiero gdy stało się znanem, że Ojciec św. z przyjemnością patrzy na te aluminiowe ptaki, zakaz powyższy został zniesiony.

Rycina nasza przedstawia chwilę, gdy papież i jego otoczenie przypatrują się z terasy szybującemu ponad Watykanem samolotowi.

Transfuzja krwi przeszkodą do małżeństwa.

Przed kilku miesiącami w szpitalu gandawskim leżała panna B., która na skutek nieszczęśliwego wypadku utraciła tak wielką ilość krwi, że transfuzja uznana została za jedyny środek, mogący uratować życie chorej. Ofiarował się poddać tej operacji pewien student fakultetu medycznego i panna B., dzięki transfuzji krwi, istotnie wyzdrowiała. W następstwie „spokrewniona“ para zapalała ku sobie wzajemną miłością, i zdecydowała nawet jaknajspieszniej pobrać się. Okazało się wszakże, że przelew krwi uważać należy — tak orzekły powagi naukowe — z prof. Frytschem na czele — za bezwzględnie przeszkodę w zawieraniu związków małżeńskich pomiędzy „ofiarodawcą“ a „odbiorczynią“, gdyż skutki fizjologiczne mogą być fatane dla potomstwa.

Zadziwiająca wierność psa.

Charakterystyczny wypadek psiej wierności wydarzył się w Kowlu. Niedawno zmarł na aneurizm serca stróż szpitala powiatowego, który miał zwykłego, nierasowego psa, którego wychowywał od małego. Z chwilą pochowania stróża na cmentarzu — nagle zniknął gdzieś i jego pies. Początkowe poszukiwania nie dały żadnego wyniku. Dopiero w trzy dni później skonstatowano, że pies wykopał dziurę na mogile swego pana i położył się w niej, nie odchodząc ani na chwilę. Ponieważ do domu wcale nie wracał, zaczęto donosić mu jedzenie na cmentarz. Pies atoli zamiast jeść, pożywienie zakopywał, aż wreszcie po tygodniu, wykopawszy jamę do samej trumny, zdechł.

Beznadziejnie położenie mieszkańców Przyładka Dobrej Nadziei.

Angielskie dzienniki zamieszczają pełne grozy opisy żywiołowej klęski, która w przeciągu pięciu lat doprowadziła do zupełnej ruiny tak niedyś zamkniętych farmerów tego południowo-afrykańskiego dominium wielkobrytyjskiego. Na skutek, mianowicie, długotrwałej i straszliwej suszy, kwitnące pastwiska zamieniły się w bezładne pustynie, na których bieleją się kości zwierząt, padłych ze śmiertelnego pragnienia. Wszystkie cysterny i studnie artezyjskie dawno już wyschły, a nawet w stołecznym mieście Kapsztadzie wodociągi funkcjonują obecnie tylko po parę godzin dziennie. Woda stała się drogocnym napojem, dostępnym jedynie nielicznym bogaczom. Ucenii pracują nad odkryciem przyczyn owej katastrofy i przypuszczają, iż wywołana ona została zmianą kierunku wiatrów, które nie sprowadzają więcej wilgoci ze strony morza.

Modlitwa.

Panie Boże wszechmogący,
Czemuś dał mi taką duszę,
Zem jest jako harfa drżący
W pieśni, w tonów zawierusze.

Ręk do harfy tej nie trzeba,
Bo z niej same płyną pieśni,
Gdy ją błękit dotknie nieba,
Gdy marzenie cudne prześni.

Przepoężny niebios Panie,
Wśród jazzbandu na tym świecie
Kto usłyszy harfy granie,
Co ma nikle struny przecie!

Kto w tym szarym, ludzkim tłumie
Co jak mgła płynie rzeka,
Tętno serca dziś rozumie,
Lub na pieśni tęskne czeka?

Boże wielki, nieskończony,
Weź do Siebie moją duszę,
Niech harfiane znikną tony
Których w smutku słuchać muszę.

M. Szurlo-Gorzelał.

Majowy deszcz.

O, jak szumi! O, jak śpiewa
Srebrny deszcz, srebrna ulewa,
Dzwoni, dudni strumieniście,
Rozstrząsając bryzgów kiście.

Deszcz podłużny, deszcz strumisty
O bruk bije kamienisty,
Deszcz rosisty, wonny, młody,
Pelen krasy i urody.

Srebrno-płynna deszczu łuska
Po blaszanych dachach pluska,
To po szybach, to po rynnie
Szkłącym węzem przemknie zwin-
[nie.

Deszczu ciekłe, żwawe strugi,
Wiosennemi świecąc smugi,
W rytm się płaczą chyżo-rwący,
Strumienisty i dzwoniący.

I aż serce się weseli
W srebrnych bryzgach tej kąpieli,
Co tak szumi, śpiewa młodo
Rozchlustaną, żywą wodą.

Zygmunt Różycki.

Curiosum wyborcze.

Ulotka kandydacka na posła p. Jeremiego Kiszēja.

Z Jarosławia przysłano nam ulotkę, jaką wydał podczas ostatnich wyborów niejaki Jeremi Kiszēja, podobno handlarz koni i nalogowy kandydat na posła od lat trzydziestu. Tekst tej ulotki podajemy dosłownie:

Jaśnie Panowie Wielmożni Wyborcy!

Z dniem dzisiejszym ośmielałem się otwarcie i bez wyrzutów przemawiać do Szanownych Rodaków a wyborców moich. Jestem sam Rodakiem z Ameryki. Poprzednie moje mieszkania: Budapest, Genewa (ale nie jako delegat do Ligi) Berlin, Gdańsk, Lwów, Ryga, Moskwa, Odessa i wiele innych. Więc miałem sposobność widzieć, badać i wybadać wszelkie rodzaje dolegliwości narodu zwyczaj 30 lat będąc w samej Europie. Przez ten period trudniłem się bez zmany rozmaitymi fachami i wynalazkami, a przed rokiem chciałem założyć w Inowrocławiu antychorobnicę na wszystkie najważniejsze dolegliwości, ale prezydent Krzemiński dał mi kontra i musiałem skapitalizować. Gdyby nie ten objaw, to byłby dziś wyleczony przez mój egzamin każdy mnie się w kurację kładący. Leczę na czelu rajsgrasem i podałem rekurs do Najwyższej Lekarni w Warszawie, ale dotąd ze stolicy naczelnej ani nawet żywego ducha. Musiałem podanie zniknąć w Sejmie gdzie prosiłem o moją opinię. Zawsze zarabiałem około kilkadziesiąt bieżącej monety dziennie i oddawałem to, aby wprowadzić ulgi w ludzkość, ale niestety natura i sztuka są dwaj nieprzyjaciele i zato jestem stratny około najmniej 60 tysięcy dolarów kanadyjskich. Jeszcze przed wojną dostawałem od landrata w Poznaniu nagle prawo w 48 godzinach, i niemając wyżej jak 7 marek, prosiłem hr. Mielżyńskiego i hr. Bnińskiego o zwierzenie mi po 300 marek, ale niestety musiałem prawo napowrót odmówić i dlatego dziś jestem komplet Szach mat. Rozmawiałem potem dwa razy z Paderewskim i tenże przyznał mi że otrzymam nietykalność, ale wziął dymisję i z tem upadła moja pozycja. Korfanty znów powiedział, że niema do mnie kompetencji.

Na zakończenie mej podróży pragnę być posłem do Sejmu, ażeby wprowadzić 200 praw dla ogólnego narodu.

I najpierw musimy dążyć do bratniej dloni, czy Polak, albo Rusin, albo Żyd, bo jesteśmy sobie nawzajem na podobieństwo.

II. Musi nastąpić wiejskiego gospodarza polepszenie i wprowadzić sądową dyscyplinę przez 15 feldfebli na powiat, kasując sołtysów i wojewodę.

III. Także po urzędach musi nastąpić polepszenie, ażeby ogólna publiczność i gospodarze wiejscy nie mitrążyli czasu, a to tak znaczy, aby handel szedł naprzód a nie w tył — aby kwitło a nie wędło.

IV. Brak jest budowy dróg i mostów z kanałami.

V. Brak kolei w takim cudownym kraju, co powinno już przed 50 laty szeroko kwitnąć, ażeby te owoce dosięgały tę cudowną ziemię, a z tego musi się wytworzyć pięć razy tyle plonu dla naszego pokarmu.

To jest tylko tymczasowo, ponleważ o tysiąc zdań ukrucam.

Jeżeli kto rozumie powyżej nadane przedmowy to w życiu naszym nie dojdziemy do takiego posła jak ja, ażeby miał takie doświadczenie z mej podróży a więc jestem dla każdego bezstronny. Spodziewam się, że zrozumią szanowni wyborcy jako pierwsi rycerze przeciw tych kłujących róż, i nie poddadcie się chociaż nie widzicie człowieka przed sobą, a dokazać tego, że wybiierzecie niewidzialnego kandydata na posła. Po wyborze okaże mą forszę dla dobra narodu.

Jeżeli będzie na czasie, to stawię się osobiście.

Uprasza się pisać wyraźnie na kartkach Jeremi Kiszēja poseł w Jarosławiu.

Co podałem jest faktem prawdziwym inaczej byłbym ściągany sądownie.

Takim jest credo pana Jeremiego Kiszēja. Rzecz ujęta trochę konfuzyjnie, ale ileż my to mamy posłów w Sejmie, którzy nie zdobyli się ani na taki program!

Lot polskich pilotów przez Atlantyk.

Po zdobytych przez kap. Orlińskiego laurach, który przeleciał z Warszawy do Tokio i po najdalszych krańcach ziemi rozniósł sławę polskiego lotnictwa, gotują się do równie wielkiego przedsięwzięcia dwaj znani nasi piloci, major Idzikowski i major Kubala.

Zamierzają oni przelecieć Atlantyk. Idą zatem w ślady Lindbergha. Jest to jedyny dotychczas lotnik, któremu się udało to śmiałe przedsięwzięcie.

Aparat, wybrany do tego celu, jest to francuski dwupłatowiec z silnikiem 650 K. M., który bez lądowania może przelecieć 8.500 kilometrów z obciążeniem około 6.000 kg. Start ma się odbyć z lotniska Le Bourget pod Paryżem. Rodacy nasi przedsięwzięli już na swoim aparacie parę lotów próbnych, które wykazały, że aeroplan zupełnie odpowiada celowi, do jakiego został zbudowany.

Major IDZIKOWSKI.

Jeżeli lot się uda, to naszych zachów czeka wielka, wielka sława. Na materialne korzyści niewiele oni chyba liczą. Takim Lindberghowi co prawda rodacy jego laury grubo pozłocili. Rząd przyznał mu krociową dotację — pisma przepłacały jego artykuły — znalazł się i księgarz nakładca, który za opis jego lotu ofia-

Major KUBALA.

rował mu majątek. Pozatem różni entuzjaści zasypali go darami olbrzymiej wartości.

Cóż z tego wszystkiego uśmiecha się naszym zuchom? Rząd nasz jest w takich wypadkach skąpy jak Harpagon. Może który dziennik ofiaruje im paręset złotych za artykuł, a jaki Gebethner lub inny św. Wojciech parę tysięcy za książkę.

A nasi entuzjaści? Zamiast im co dać — sami by od nich wzięli.

O równouprawnienie książki z prasą.

Za przesyłkę książek wartości 6 zł. pocztą ściągą 2,40 zł.

Bierzmy przykład ze St. Zjednoczonych.

Podczas dyskusji nad budżetem woj-skowym wiceminister gen. Konarzewski oświadczył, że czasu służby nie będzie można skrócić, dopóki istnieje niski stan kultury umysłu wśród rekrutów. Zatem dobra prasa i dobra książka mają tak doniosłe praktyczne znaczenie. Dla czego jednak książka nie jest równouprawniona z prasą? Jeden z czołowych pisarzy, Juliusz Kaden Bandrowski w Literackim Głosie Prawdy stwierdza, że za przesyłkę paczki książek, mających wartość sześciu złotych, pobiera poczta 2,40 zł. opłaty, a więc prawie połowę wartości książek.

Stany Zjednoczone, kraj dolara, od lat dwudziestu co najmniej ma specjalną ulgową taryfę dla książek. Jeśli rząd dopłaca plantatorom buraków setki milionów, jeśli subwencjonuje lotnictwo i przez cia ochronne przysparza przemysłowi polskiemu kapitału, to chyba nie powinna poczta przesyłki książek uważać jak zajęcie dochodowe!

Minister poczt i telegrafów, który zrówna taryfę pocztową za przesyłkę książki z taryfą dla prasy, zasługuje sobie na pomnik i pamięć przyszłych pokoleń.

Najlepiej byłoby, gdyby Międzynarodowa Unja Pocztowa dla wszystkich krajów przeprowadziła podobną taryfę ulgową. Czyżby warszawska filja Pen-Cluba nie mogła wystąpić z inicjatywą do Unji Pocztowej? (b.)

Mała matka dużego dziecka.

Na ilustracji powyższej widzimy niezwykłą scenę.

Karliczka, opiekująca się swoim dzieckiem. Dużym, normalnie rozwiniętym dzieckiem.

Historja tej karliczki — to także dramat życiowy. Zwykły, szary dramat, tem się tylko od popolitości różniący, że dotknął on kobietę małą, bezradną, dziecinną jeszcze, która swem dzieckiem się opiekując, sama opieki potrzebuje.

Karliczka ta, Hansi Bloch, liczy 25 lat, pochodzi z Czerniowiec, gdzie wyszła za mąż za czeladnika krawieckiego. Mąż jej umarł po paru miesiącach, a mała wdowa, czując się matką, udała się do Wiednia do kliniki położniczej. Tu, po zbadaniu jej, orzekli lekarze, że stan jej jest bardzo niekorzystny, że dziecko jest wprawdzie normalnie rozwinięte, ale w tem położeniu, że trzeba się uciec do operacji, która bezwarunkowo musi się skończyć śmiercią dziecka.

Wtedy karliczka poczęła zaklinać lekarzy, aby przedsięwzięli taką operację, aby ona raczej zginęła, a dziecko zostało uratowane. Lekarze, wzruszeni jej prośbami i miłością matczyną, zdecydowali się na bardzo niebezpieczny zabieg operacyjny, który się jednakże w zupełności udał, i matka z dzieckiem już po dziesięciu dniach mogli zupełnie zdrowi opuścić klinię.

Ale z tą chwilą nasunęła się nowa trudność. Karliczka była bez najmniejszych środków utrzymania. Oddano ją zatem do miejskiego azylu, gdzie znalazła gościnne i serdeczne przyjęcie. Tam, oddana swym obowiązkom macierzyńskim, pielęgnując swego malca i karmiąc go własnymi piersiami, mimo smutnego położenia widzi w swem macierzyństwie raj na ziemi.

Niebawem jednak los karliczki stał się głośnym nad Dunajem i obecnie cały Wiedeń spieszy z pomocą tej małej matce dużego dziecka.

Wiadomości z kraju.

Warszawa skasuje manifestacje w dniu 1 maja.

Na posiedzeniu Magistratu wszedł pod obrady wniosek w sprawie skasowania wszelkich manifestacji, a w szczególności manifestacji pierwszomajowych na Placu Teatralnym. Przeciw temu wystąpili członkowie klubu PPS., dowodząc, że manifestacja pierwszomajowa ma charakter polityczny i dlatego nie należy do zakresu władz samorządowych. Wiceprezes Szpotkański postawił wniosek, o przejście nad tą uchwałą do porządku dziennego. Wniosek ten jednak upadł. Decyzję w tej sprawie odroczone do nast. posiedzenia.

Będziemy mieli teatr marionetek.

Do Polski wkrótce przybędzie włoski teatr Marionetek pod nazwą „Teatro del Piccolo”. Na repertuar składać się będą opery i operetki oraz bajki ilustrowane muzycznie. Poszczególne role obsadzone są przez pierwszorzędnych śpiewaków.

Wydawali pensję miesięczną na jedną kolację.

Śledztwo w sprawie nadużyć w urzędzie celnym w Sosnowcu ujawniło bardzo ciekawe szczegóły nadużyć popełnianych przez funkcjonariuszy urzędu. Okazało się, że urzędnicy pobierający po 400 do 500 złotych pensji miesięcznej, płacili w restauracjach katowickich dużo wyższe rachunki za jedną kolację. Niesłychanych nadużyć dokonywano również przy licytacjach towarów przemysłowych. Tak np. kupcy należący do szajki, na jednej z licytacji, zakupili nowy samochód zagraniczny marki „Mercedes” za 1155 zł.

Szofer usnął przy kierownicy i spowodował katastrofę.

Na szosie Warszawa—Lublin w pobliżu osady Ryki samochód ciężarowy, wiozący nabiał i drób, wskutek zaśnięcia szofera spadł z nasypu i stoczył się do wody. Pasażerem, będącym w samochodzie w porę udało się powyskakiwać. Samochód wraz z ładunkiem został zdruzgotany. Szofer odniósł ciężkie obrażenia ciała.

Posprzeczał się z żoną i zabił ją.

Dnia 23 bm. we wsi Łysów pow. konstantynowskiego 23-letni Stanisław Ludwiczak zarąbał siekierą swoją 19-letnią żonę Zofję. Morderca ukrył się następnie z siekierą i nożem na strychu, nie chcąc nikogo do siebie dopuścić. Na wezwanie posterunkowego Kucharskiego, aby zeszedł, rzucił się na niego. Posterunkowy dał strzał, raniąc go w rękę. Wówczas ten rzucił się do ucieczki, lecz przy pomocy sąsiadów został schwyty w polu i aresztowany. Przyczyną morderstwa było nieporozumienie małżeńskie.

Śmiertelny strzał przez okno.

We wsi Nowa Rudka pow. krasnostawskiego wystrzałem z karabinu przez okna dokonano zabójstwa na osobie Michała Pasyry. Zachodzi podejrzenie, że zabójstwo zostało dokonane na tle zemsty osobistej.

W obawie przed narzeczoną upozorował napad.

Niejaki Mira Wincenty zaalarmował policję w Ligocie Rybnickiej, że na szosie pod Staruszowcem napadnięty został przez dwóch zamaskowanych bandytów, którzy pod groźną rewolwerów zrabowali mu 520 marek niemieckich i 3700 złotych oraz zegarek i dokumenty osobiste. Policja wdrożyła energiczne kroki w poszukiwaniu bandytów, mobilizując wielką liczbę funkcjonariuszów. Jak wykazało dochodzenie, Mira cały napad zmyślił, gdyż przyrzekł swej narzeczonej kupić przed ślubem biżuterię i umeblowanie, a nie mając pieniędzy chciał tym sposobem znaleźć wytłumaczenie i uniknąć kompromitacji. Sprawę skierowano do sądu.

Mordercy krawca Hanfa ujęci.

W Unnowie, powiatu Rawa Ruska, jak już donosiliśmy przed 3 tygodniami, zamordowana została w okropny sposób rodzina miejscowego krawca Hanfa. Wszczęte dochodzenie doprowadziło do aresztowania Jana Kaczanowskiego oraz dwóch jego siostr Marii i Wiktorji. Aresztowani przyznali się do mordu, stwierdzając, że dokonali go z zemsty, gdyż Hanf posadził ich o kradzież, co pociągnęło za sobą karę jednorocznego więzienia.

Samolot bez skrzydeł.

Prasa warszawska donosi, że inżynier Strelnikow, Rosjanin, pracujący w jednej z fabryk przemysłowych, w Polsce, wynalazł przyrząd, którym wzbija się w powietrze bez pomocy skrzydeł lub gazu lżejszego od powietrza.

Maszyna wynalazku inż. Strelnikowa jest w stanie wznosić się pionowo do góry i bez ruchu zawisnąć w przestworzach. Inżynier Strelnikow pragnie oddać swój aparat na usługi państwa polskiego, jednak dotychczas nie załatwiono tej sprawy.

Samosąd tłumu nad pawilonami 00.

Lwów, 24. maja.

W dniu 17. czerwca br. we Lwowie odbędzie się wielki kongres eucharystyczny, na który zjedzie do Lwowa około 100 tysięcy osób. Wobec tego Magistrat postanowił w mieście wybudować kilkanaście miejsc ustępowych, zwłaszcza w pobliżu kościołów, w których odhycwać się będą zbiorowe nabożeństwa.

Jeden z takich pawilonów rozpoczęto budować u wylotu ulicy Szeptyczych, na placu Bilczewskiego, w pobliżu kościoła im. św. Elżbiety. Dokola tej budowy przez cały dzień gromadzili się tamtejsi mieszkańcy, uważając stawianie takiego budynku za profanację uczuć katolickich. Wreszcie wieczór po majowym nabożeństwie, tłum mieszkańców, liczący około 1000 osób, rzucił się na rozpoczętą budowę, rozebrał wszystko, co było już zbudowane, i całe miejsce zrównał z ziemią. Materiał budowlany tłum rozebrał między siebie i uniósł z tego miejsca.

Po dokonanych fackie, doraźnej rozbiorce na miejscu zjawiała się wezwana policja, która jednak nie miała już żadnego powodu do interwencji.

Konstancja Bednarzewska

i jej 15-lecie pracy scenicznej.

Kraków obchodzi dziś niezwykle sympatyczny jubileusz.

Konstancja Bednarzewska, jedna z najwybitniejszych artystek scenicznych, kończy 25-lecie swej pracy zawodowej.

Dużo byłoby pisać, ile i jak wspaniałych kreacyj dała Bednarzewska polskiej sztuce dramatycznej. Skala jej talentu jest niezwykle rozległa. Od Fredry i Bałuckiego do Ibsena, Sudermana i Przybyszewskiego — w każdej roli była mistrzynią, z każdej rzeźbiła arcydzieło, entuzjazmując publiczność, której ulubienicą była zarówno we Lwowie, jak w Krakowie i Warszawie. Porywała serca wszystkich urokiem swej kobiecości, miękkością gry i przedziwnie szczerym głosem, który w słuchaczach wywoływał iluzję rzeczywistych uczuć i przeżyć.

Bednarzewska wyszła ze starej, doskonałej szkoły takich dyrektorów, jak Kotarbiński i Pawlikowski, i szkołę tę ku chwale swych mistrzów po dziś dzień świetnie reprezentuje.

Wykradał listy ze skrzynek pocztowych.

W Łodzi aresztowano funkcjonariusza pocztowego, Drygulskiego, okradającego skrzynki pocztowe z listów. Drygulski, wiedząc, że kupcy żydowscy, w celu zaoszczędzenia sobie kosztów, wysyłają często pieniądze nie w listach poleconych, czy też wartościowych, lecz w zwykłych, postanowił okoliczność tę wykorzystać. W tym celu spowodował zepsucie automatycznego urządzenia, dzięki któremu wszystkie listy wpadają do worka. Listy, które wypadły na chodnik, przeglądał, szukając pieniędzy. Kilkakrotnie udało mu się znaleźć w nich znaczne kwoty. Wiedział, iż reklamacje wysyłających nie będą przez pocztę uwzględniane, gdyż za doręczenie adresatom pieniędzy w listach zwykłych nie bierze ona na siebie żadnej odpowiedzialności. Tego rodzaju manipulacje z listami, uprawiał Drygulski od dłuższego czasu.

Groźny towarzysz podróży.

Nieudany napad bandycki w pociągu Mikołajew—Stryj.

Miasto Stryj i okolica zaalarmowane zostały wieścią o zuchwałym napadzie uzbrojonych w rewolwery bandytów na pociąg osobowy Mikołajew—Stryj.

W przepelnionym pociągu osobowym koło stacji Piaseczna w jednym z wagonów III klasy powstało nagle z miejsc trzech mężczyzn i dobywszy rewolwerów zażądali od pasażerów pieniędzy i kosztowności. Pasażerowie podnieśli krzyk. Bandyeci przestraszywszy się, porwali kilka złotych jednemu z pasażerów i rzucili się do ucieczki, z wagonu do wagonu. Wreszcie na ostatniej platformie obok parowozu zatrzymali się i zamknawszy drzwi, rewolwerami grozili każdemu, kto by chciał je otworzyć. Dopiero na stacji Wilczowolica, gdy pociąg się zatrzymał, bandyci szybko wyskoczyli z wagonu i rzucili się do ucieczki w głąb lasów położonych obok stacji. Władze policyjne zażądały pociąg.

Czechowicz sempervivus.

Choć Sejm swoją modą
Budżet mi ukroi,
To mnie nigdy nie zawiodą
Ci kompani moi!

Filmowa awantura przedsiębiorcy filmowego.

Napad bandytów - usypiaczy w pociągu Katowice — Warszawa.

Pisma donoszą o isticie filmowej awanturze, która przydarzyła się przedstawicielowi Pathe-Journal, Emilowi Drankowowi. Bawił on właśnie w Katowicach, i po załatwieniu swych spraw udał się do baru „Trocadero”, aby spożyć kolację. Do stolika jego przysiadła się pewna dama, która przedstawiła mu się jako artystka filmowa Erna Borelli, dodając, że jest kuzynką słynnej Lyi de Putti. Gdy p. Drankow oświadczył, że musi jechać do Warszawy, towarzyska jego wyraziła gotowość odbycia wspólnej podróży.

Około godz. 9. wieczór oboje siedzieli już w przedziale II klasy. P. Drankow nie żywił zbytniego zaufania do swej towarzyski, skrzętnie więc schował posiadaną gotówkę. Gdy pociąg ruszył, rzekoma „gwiazda ekranu” poczęstowała p. D. papierosem, sama przytem zapaliła papierosa. P. Drankow od razu poczuł jakiś niesamowity smak, wobec czego niespostrzeżenie zamienił papieros na inny, własny, który wypalił, poczem udając, że zasypia, przymknął powieki. Wtedy zauważył, że jego towarzyska podróży szybko opuściła przedział. Po chwili z sąsiedniego przedziału weszło

dwóch eleganckich panów, którzy wysypali jakiś proszek na podłogę.

P. Drankow poczuł, że omdlewa. Również i innych pasażerów zaczęła ogarniać senność. Zebrawszy resztki sił, p. D. chciał wyjść z przedziału, ale w tej chwili przybyłe zagrodzili mu drogę. P. D. zaczął się szamotać z nastnikami, i wystrzelił z rewolweru. Na alarm wbiegli pasażerowie z innych przedziałów. Bandydzi zdołali jednak zniknąć wśród ciemności nocnych.

Podczas całej tej sceny pozostali pasażerowie w przedziale zdążyli już mocno zasnąć. Na najbliższej stacji kolejowej przeprowadzono rewizję w pociągu, bandytów jednak nie znaleziono. Równocześnie p. D. spostrzegł, że wyciągnięto mu 4 tysiące złotych z portfetu. Wsiadając z pociągu w Warszawie, zauważył ową młodą damę, która przedstawiła mu się jako artystka filmowa. Zdołano ją ująć. Okazało się, że jest to niemiecka artystka kabaretowa Marta Wendorf, lat 24.

Nie chce ona złożyć żadnych zeznań, oświadczaając, że niema nic wspólnego z całą aferą.

Mój nowozałożony oddział
w Toruniu przy Staromiejskim Rynku 29

pod firmą

M. JAROCIŃSKI

Hurtownia bławatów - Poznań

Poznań
St. Rynek 44

Gniezno
Chrobrego 1

Toruń
Staromiejski Rynek 29

POLECA:

Materiały wełniane na suknie, płaszcze, kostjomy oraz ubrania męskie. Dalej: wszelkie towary bawełniane, lniane, muśliny, satyny, perkale, popeliny, woale, płótna, inletry, drelichy, stołowiznę, kołdry watowane, firany, kapy

Bogato zaopatrzony skład towarów krótkich, fartuchów, towarów dzianych, bielizny damskiej i męskiej

PARASOLE

Wszelkie towary z fabryk renomowanych, krajowych i zagranicznych

Szanowna Publiczność uprzejmie uprasza się o łaskawe zwiedzenie mego Oddziału w Toruniu bez przymusu kupna.

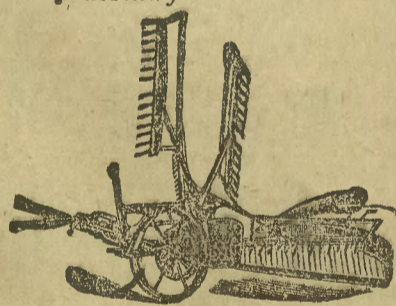
Ceny bardzo umiarkowane, lecz ściśle stałe.

12674

Po korzystnych cenach i na dogodnych warunkach do natychmiastowej dostawy

Zniwiarki

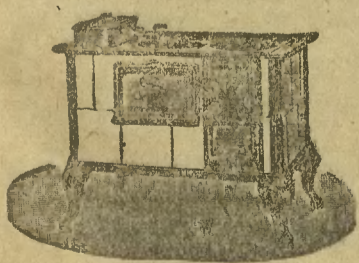
oryg. Deering
" Cormick
" Eyth

Kamienie do toczenia - Wózki przednie
Grabie konne - Przetrzęsacze siana
Wielki skład części zapasowych

Bracia Ramme

Bydgoszcz, Sw. Trójcy 14 b. Telefon 79.
1107

Żelazne kuchenki na wzór westfalski do gotowania, pieczenia, suszenia i ogrzewania w różnych wielkościach aż do kuchni hotelowych.

Przenośne piece kaflowe uznane wszechstronnie jako znakomite grzejniki! Doskonała konstrukcja!

Wielki wybór! Wielki wybór!

OSKAR SCHÜPPER, BYDGOSZCZ, ZDUNY 5.
175)

Potrzebna zaraz

książkowa

ponad 20 lat. Język polski i niemiecki w słowie i piśmie konieczny. (7410)

Zgłoszenia wraz z odpisami świadectw do filij Dziennika Bydgoskiego pod 46*

Młyn wodny

nowo wybudowany o przemieśle na razie 60 otr. na mąkę leżącą obecnie powiększa się przemieśle 150 otr. na dobę, do tego 38 móg wraz z budynkami, stajnią, chlewem i domem mieszkalnym. Cena 120 tys., wpłaty 40-60 tys., reszta na dogodnych warunkach spłaty. Zgłoszenia przyjmuje Plichta, Pła - młyn p. Skoki (Łoznański). 13707

NAJLEPSZEGO GATUNKU

PIANINO

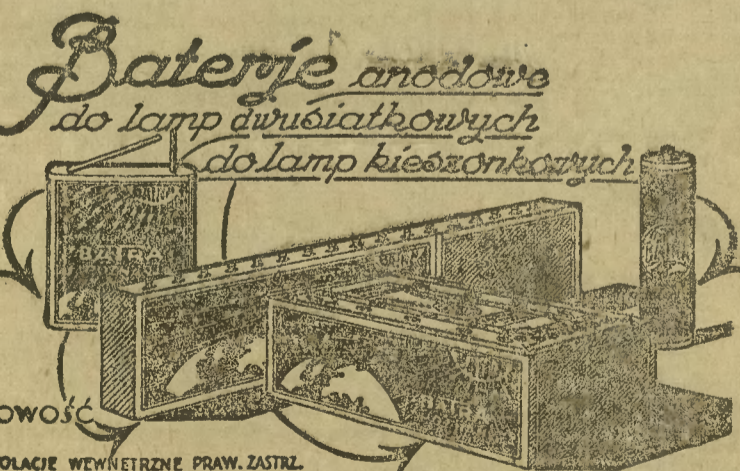
Kilkakrotnie odznaczone złotymi medalami, kupicie tylko w największej i najsprawniejszej

fabryce pianin **B. Sommerfeld**

założ. 1905.

Centrala: Bydgoszcz, Śniadeckich 56

Filje: Grudziądz Gdańsk Lwów
Groblowa 4 Hundegasse 12 Piłsudskiego 17

NOWOŚĆ

IZOLACJE WEWNĘTRZNE PRAW. ZASTRZ.

BALRA

FABRYKA ELEMENTÓW I BATERII

TELEF. 1082

POZNAŃ PATRONA JACKOWSKIEGO 5/7.

Smola

prep. z węgla kam.

Papy w różnych grubościach
Lepnik - Karbolineum
Tragarze - Ruberoid
Wapno - Dachówkę
Kreda spław. mąka szamotowa
Portland cement i gips
Trzcina - Szpilisz
Oliwy - Smary - Szkło
Terazyt - Koryta glaz.

Gwoździe
Kompl. piece kafl.
Kafle rezerwowe
Płyty - Cegła szamot.
Węgiel - Brykiety
Drzewo

poleca po niskich cenach oraz dogodnych warunkach

R. Fabianowski,
Koronowo,
handel węgla oraz artykułów budowlanych
Tel. 49. Tel. 49.
3859

PRAWIDELKA

(Gormy)
do bucików damskich i męskich poleca

August Florek
Bydgoszcz
Jezuicka 14 Tel. 1830.

MEBLE

w naj-
szerszym
wyko-
naniu za
gotów-
kę i na
raty
Ceny
najniż-
sze.

M. Stanikowski - Poznań
ul. Woźna 12. Butelka

Drzewo olchowe (szczapy)

w każdej ilości po przystępnej cenie oferuje

Fa. Józef Wrzesiński

właśc. Józef Wrzesiński & Ludwik Mardorwald

Bydgoszcz, ul. Sienkiewicza 22-23. Telefon 171. 12387

Pomorskie Stowarzyszenie Ubezpieczeń

przypomina Pp. Rolnikom, że czas najwyższy pomyśleć o

ubezpieczeniu od gradu!

Specjalnie dogodny warunki

Stać premje bez dopłat

Niema zobowiązań wieloletnich

Za dobrowolne nieprzerwanie ubezpieczenia:

Znaczne rabaty

Rabaty za lata bez gradu

Opusty dla członków Pom. Tow. Roln.

Dyrekcja w Toruniu, Żeglarska 26. — Reprezentacje: w Tczewie, Rynek 7, w Grudziądzu, Książęca 7, w Gdyni, 10 Lutego.

13627

Przetarg ofertowy.

Rzeźnia miasta Bydgoszczy

ma na sprzedaż odpadająca z całorocznego uboju

szczecinę

ważącą około 17.500 kg. (350 centnarów) i około 2.500 kg. (50 centnarów).

Reflektanci mogą towar obejrzeć w godzinach służbowych od 7-mej do 14-tej godziny.

Oferty zamknięte pod znakiem: „Oferta na szczecinę i racice” należy nadesłać najpóźniej do dnia 7 czerwca br. 12-tej godziny, włącznie wadium w kwocie 500 zł. — Magistrat zastrzega sobie prawo wyboru oferenta.

(13598)

Z pol. Kwiatkowski

Dyrektor Rzeźni i Targowic Miejskich.

Wapno w kawałkach Cement portlandzki Smole Papę dachową

i wszelkie inne

materiały budowlane dostarczają po korzystnych cenach i na dogodnych warunkach

BRACIA SCHLIEPER
Telefon 306 Gdańska 99 Telefon 361

13051

Firma „Rika” Budowlane T.A.

w Bydgoszczy

ulica Marcinkowskiego 9 - telefon 172 poleca się do

wykonania wszelkich robót budowlanych mianowicie: Do budowy domów mieszkalnych i wyl, gmachów fabrycznych i handlowych z cegieł, betonu, z materiałów własnych lub powierzonych. Do budowy mostów drewnianych, betonowych i żelbetonowych, dróg bitych i kolei. Wykonanie fundacji własnymi kafarami parowymi, naprawa pękniętych murów, przyczółków i filarów sposobem „Torkreta”. Posiada własny tartak parowy z różn. obrabiarkami i stolarnią mechaniczną. Bezpłatne porady inżynierskie z wykonaniem projektów, rysunków i kosztorysów. Referencje pochlebne. Ceny umiarkowane.

13731

TANIO NA RATY!

Plaszcze damskie i męskie
Ubrania - Ubranka
Suknie damskie.

LUCJAN SZULC
Jana Kazimierza nr. 2.

5119

Farbiarnia DR. PROEBSTEL i S-ka
Odgadnięta tajemnica.

W klubie od pewnego już czasu

Elegancja dwóch panów dużo robi hałasu,

Wykwint zawsze od nich bije niedościgły

Gdyż ubrania ich zdjęte jakby z igły;

Niemniej uroczą stroją się ich żony,

„Jakto możliwe?” — pyta każdy zdumiony —
Ze małżonków tych dwoje

Zawsze stać na nowe stroje?

Wszak nie ku temu dziś pobory

A teść do zasiłku też nie skory!”

Wreszcie odkryli ciekawscy marni,

Ze strojnisie — to klienci Proebstla farbiarni.

Co Ci się wydaje nowem, to tylko oczyszczone;
Czyń tak samo, a oszczędzisz swą mamonę!

13565)

Chem. pralnia.

Zakład Karny w Koronowie
wykonuje wszelkiego rodzaju

meble stolarskie

od najskromniejszych do najwykwintniejszych. Również wykonuje się różne

(2057

wyroby koszykarskie i przyjmuje się pierze do darcia.

Ostrzeżenie!

Szanownych Klientów firmy „Elektrotechnika” właśc. inż. M. Brukarzewicz i K. Wrycz-Rekowski, ostrzegam, iż

13736

p. inż. M. Brukarzewicz nie jest upoważniony do odbierania należności dla firmy „Elektrotechnika” gdyż z takiej wypłynął z dniem 1 maja br. (ogłoszenie w Dzienniku Bydgoskim w nr 120) przeze mnie zostałem jedynym właścicielem i przedsiębiorstwem moje przeniesłem na ul. Kościelną.

Wszelkie wpłaty na ręce p. inż. Brukarzewicza nie uznaje się.

„Elektrotechnika” właśc. Karol Wrycz-Rekowski Bydgoszcz, ul. Kościelna 2.

Robótki ręczne, skarpetki,
Trykotażę
Towary krótkie
Podręczny, białe
Wielkość do robót ręcznych i więzienia
polecą po cenach bezkonkurencyjnych (28538)

Korset-Imperial

Gdańska 162.

Piegi

plany wyrzu Benegina (yusuwakrem) Benegina znany i wypróbowany środek do odświeżania i wydelikacenia cery. Benegina mydło przeżuczone, jako konieczny dodatek do kremu teje nazwy usuwa piegi i plamy na twarzy i na ciele. Cena kremu 2 zł, mydło 1,50 zł (10835) Mag. Jan Stenzel, aptek Główny skład i wycwormia Apteka pod Łabędziem Grudziądz, Rynek 20.

Chodnikowe

plyty cementowe bardzo korzystnie i na długoterminowe spłaty do oddania. (13050)

Bracia Schlieper
Gdańska 99.

Ostrzeżenie.

Zawładamiam, że nieruchomości w powiecie Świeckim Bukowiec, karta hipoteczna 71, jest wyłączone moją własnością, a każdy, kto kupi lub przyjmie do siebie cokolwiek z inwentarza żywego lub martwego lub z plodów rolnych od znajdujących się tam Władzisław i Fellesj Kallusów podlegnięty będzie do odpowiedzialności sądowej. Żadnych transakcji zawieranych Kallusami nie uznaje. (13657)

Emilia Lucyna Szadkowska.

Pierze i Puch

w wielkim wyborze
Pierze darte
za 1/2 kg. 2,80, 4,50
5,25, 6,75, 8,50, 9,25
10,50, 12,75 zł.

Puch podług jakości, gotowe pierzyny, wyspy nieprzepuszczalne, własna parowa czyszczalnia pierza z zapędem elektr. skutecznie czyszczenie pierza co wtorek i czwartek. (3291)

Karol Kurtz nast. Bydgoszcz
Poznańska 32, tel. 1216.

Restauracja

z pełnym wyszynkiem w powiatowym mieście na Pomorzu, gdzie wyższe szkoły i urzęda z powodu stosunków zaraz do objęcia. Potrzeba 4000 zł gotówki. Zgł. pod „Restauracja”. 13710

Zdolne

krawcowe
na lepszą pracę damską potrzebne. (13631)

„Czesanka”, Plac Wolności I.

Poszukujemy rutynowanej
stenotypistki
oraz młodszej
urzędniczki
możliwie z praktyką bankową. (13717)
Miejska Kasa Oszczędności.

Książkowy(a)

pewny w prowadzeniu książkowności amerykańskiej, znający dobrze język polski i niemiecki w słowie i piśmie, od 1 lipca poszukiwany. Zgłoszenia z odpisami świadectw i podaniem wymaganej pensji do „Segrobo” T. z o. p., Bydgoszcz, Dworcowa 39. 13678

Do mego składu bławatów i konfekcji potrzebny od 1 lipca b. r. dzielnym

ekspedjent-dekorator

władający językiem polskim i niemieckim. Poza to do oddziału towarów krótkich

młodsza ekspedjentka

władająca również obu językami. Wyczerpujące oferty z fotografią podaniem referencyj i wysokości wymaganej pensji uprasza (13708)
Juliusz Schreiber, Chojnice, Rynek 17.

Gabinet kosmetyczny, higiena piękności

M. Petrukowski
dyplomowanej kosmetyczki (26636)
Bydgoszcz, ul. Krasieńskiego nr. 14
zastosowuje najswiezsze zdobycze wspolczesnej kosmetyki. Odswieza cerę, wygładza zmarszczki i zapadłe policzki. Powoduje naturalne rumieńce i nadaje piękną karnację. Modeluje kształty. Trwale przyciemnia brwi. Częściowym siwym włosom przywraca naturalny kolor. Usuwa defekty skóry: kurczaki, znamiona, wagnery, rozszerzone pory, pętle, czerwonosc i t. d. **Farbuje włosy na wszystkie kolory naturalne.**

Baczność Druhowie!!!

Polecam w wielkim wyborze: srebrne i alpakome **groździe do sztandaru, medale** na wszelkie zaroby (na życzenie nysyłam katalog) **puhary** czysto srebrne i platerowane, **figury** z prawdziwego brązu jak gladiator, lotnik, mioślarz i t. d., **sztopery, zegarki** i wiele innych cennych nagród

Henryk Kaszubowski
najstarszy polski interes zegarm.-złotniczy
w **Bydgoszczy, Długa 29.**

11766

KUPUJCIE WYROBY
Boguna
firmy **C. F. MÜLLER i SYN**
BOGUSZEWO-POMORZE.
FABRYKA POWIDEŁ BURACZANYCH
MARMELAD i POWIDEŁ ŚLIWKOWYCH
ADRES TELEGRAFICZNY: „BOGUNA”
ROK ZAŁOŻ. 1881. — TELEFON 1 i 11
WSZĘDZIE DO NABYCIA.

OBROTY
podlegaj. podatkom, wszelkie ważniejsze metody księgowania wycyzy się każdy nawet niefachowiec przez (19719)
KOMPAS PODATRÓW ZBIÓR MORIS
Niezbędne dla pp. kupców, księzkowych, zwłaszcza początkujących. Prospekt 11 gratis. **A. Szwabe, Poznań, Poina 13.**

ADET SEWARD-COGNAC
Generalne przedstawicielstwo na całą Polskę i W. M. Gdańsk
Z. KRAJEWSKI, Bydgoszcz, Gdańska 139
Telefon 1639

Przejąłem praktykę lekarską po ś. p. Radcy sanitarnym **Dr. Goerlem** i ordynuję przy **ul. Gdańskiej nr. 5**
Dr. med. Bernard Chelkowski.

7199

Osiadłem na Szwederowie przy **ul. Leszczyńskiego 3**
Dr. Fischbach
lekarz praktyczny

Przyjmuje od 9-tej do 11-tej i od 15-tej do 17-tej
W niedziele i święta od 9-tej do 11-tej.
Przyjmuje członków Miejskiej Kasy Chorych.

KRYNICA
ZAKOPANE
TRUSKAWIEC
JAREMCZE

Na sezon 1928 r. poleca
Zakład Pensyjny dla Funkcjonariuszy we Lwowie
własne pensjonaty, urządzone z największym komfortem, z uwzględnieniem nowoczesnych wymogów higieny.

KRYNICA
Otwarcie nowego pensjonatu „LWIGRÓD” nastąpi w ciągu lata b. r. W pensjonacie lekarz, fryzjer, czytelnia, salony, fortepian, telefon, radio i kino. Centralne ogrzewanie. Największy komfort nowoczesny. Pokoi 180 na osób 240.

ZAKOPANE
Trzy pensjonaty pierwszorzędne, otwarte przez cały rok, położone obok siebie: „WARSZAWIANKA” (centralne ogrzewanie), „MAZOWSZE” i „KONSTANTYNÓWKA”. Położenie znakomite, własny park. Pokoi 78 na osób 106.

TRUSKAWIEC
Renomowane pensjonaty świeżo odnowione. „GRAZYNA” i „ŚWITEZIANKA” (obok siebie) Urządzenie pierwszorzędne. W pobliżu „Naftusi”, łaźnienek i klubu. Otwarcie sezonu w połowie kwietnia. Pokoi 53 na osób 75.

JAREMCZE
Pensjonat „LWIGRÓD” (dawniej „Dwór” i „Tecin”, odnowione). Otwarcie sezonu w połowie maja. Pokoi 42 na osób 60.

W pierwszym i trzecim sezonie we wszystkich pensjonatach ceny niższe.
Zamówienia adresować należy do zarządów poszczególnych pensjonatów. (450)

Korespondentka

samodzielna, z dłuższą praktyką, pisząca biegle na maszynie w języku polskim i niemieckim, znająca księgowosc i możliwe stenografje, potrzebna. Zgłosz. tylko piśmiennie z odpisami świadectw i podaniem warunków uprasza **Zygmunt Krajewski, Gdańska 139.** (7362)

Żniwiarki i kosiarki
oryg.
MC. CORMICK.

Grabie konne, Toczaki, Przdki 2-kołowe.
Części zapasowe do maszyn żniwnych.
Dostawa natychmiastowa. 12996

Józef Szymczak
Bydgoszcz, Dworcowa 84-85.
Telefon 1122.

Kandydaci na Szoferów
Zatwierdzone przez Min. Ośw. Publ.
Kursy Kierowców Samochodowych
Z. Kochańskiego
w **Bydgoszczy, 3-go Maja 14a - tel. 11-85**
szkoła szoferów zawodowych
W osobnych kompletach kursy amatorskie dla pań i panów oraz kursy indywidualne o każdej porze dnia. — Uprasza się żądać prospekty. Zapisy przyjmuje się codziennie. (13602)

Prace stolarskie
wielkiego rodzaju dla nowych budowli wykonywa w mechanicznych warsztatach „RIKA” - Bydgoszcz
Budowlane Towarzystwo Akcyjne ul. Marcinkowskiego 9, tel. 172

Na raty! Na raty
ROWERY
damskie i męskie różnych marek, nowe i używane kupuje się najtaniej w firmie **K. PUĆKA**
Rudki, pocz. Trzemeszno pow. Mogilno. (7243)

OGRÓD PATZERA
W pierwsze i drugie święto Zielonych Świąt od godziny 6-tej rano
WIELKI KONCERT
Wstęp wolny. Wstęp wolny.
Popołudniu od godziny 7-mej (13667)
WIELKI BAL
na który zaprasza gospodarz **Ernest Bäcker.**

Wycieczki parostatkami
w I. i II. dzień Zielonych Świąt 1928
do Brdyjuścicia
Odjazd z Bydgoszczy: 8.30, 11, 12, 13, 14, 15, i 16.30.
Odjazd z Brdyjuścicia: 11, 12.15, 17, 18, 19 i 20.30.
LLOYD BYDGOSKI
daw. Bromberger Schlepsschiffahrt, Tow. Akc.

11722 **RESTAURACJA**
A. TWARDOWSKI NAST.
Długa 12 Tel. 1-30
najzdrowsze, najsmaczniejsze, najtańsze **obiady i kolacje w Bydgoszczy**
Wieczorami koncert artystyczny

KAWIARNIA, RESTAURACJA I WINIARNIA „LOUVRE”
GDAŃSKA 143, RÓG SŁOWACKIEGO, TELEFON 1283
Mam zaszczyt zawiadomić Szanowną Publiczność, iż z dnem dzisiejszym rozpoczyna swe koncerty słynny i ulubiony **kapelmistrz Walter Kunz.**
CODZIENNE KONCERT
od godziny 1 do 2 po południu i od godziny 6 wieczorem, w niedziele i święta od godziny 1 do 2 i wieczorem od godziny 5-tej, na które Szanownych Gości uprzejmie zaprasza **Gospodarz.**
Bilardy francuskie i piramidkowe. 7454
Pierwszorzędna warszawska kuchnia. ☉ Dobrze pielęgnowane napoje.

Ogród wycieczkowy Prądy
urządza
w niedziele, 27 maja
wielki koncert i bal
Nadmieniam Szan. Publiczności, że przeprowadziłem całkowity remont po dawniejszym właścicielu, za rzetelną i dobrą obsługę ręczną.
7444 **Zyg. Mikołajewski, właśc.**

Silniki elektr. prądu trójfazowego do 50 KM.
Transformatory do 500 KVA. do 15000 wolt fabrykatu „Elektrobudowy” w Łodzi
Silniki Diesel’a od 35—3000 KM. fabrykatu „Atlas - Diesel” Szwedzka Fabryka silników spalinowych
Młyńskie urządzenia i inne fabrykatu „Młynotwórnia” w Rogoźnie Wlkp.
**
jako reprezentant na Pomorze i powiaty bydgoski i wyrzycki — dostarcza
KAROL KLUCK, inżynier
Bydgoszcz, Pomorska 49-50.
Telefon 10-92 Adres telegr.: „Kluckinż.”, Bydgoszcz.
Również dostarczam:
Wszelkie artykuły elektrotechniczne, żarówki elektryczne, przewody izolowane i gole z miedzi elektrolitycznej, liczniki i inne aparaty miernicze syst. Arona jakoteż wszelkie artykuły techniczne. (13485)